

Amieke

C. TH. JONGE JAN-DE GROOT

Rie
Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N. V. NIJKERK

Amieke

C. Th. Jongejan-de Groot

Amieke

Geïllustreerd door Rie Reinderhoff

G. F. Callenbach N.V. - Uitgever - Nijkerk

HOOFDSTUK I

Het oude huis

't Was een druilerige najaarsmorgen. Een morgen, dat alles triest en kil leek in het grauwe Novemberlicht.

In de serre van een oud, heel oud huis zat een bejaarde dame in een rolstoel. Het zilverwitte haar omlijstte een vriendelijk rimpel-gezicht en de fijne bleke handen trokken het gehaakte doekje wat vaster om de schouders.

Dan probeerde een waterig zonnetje door te breken en een zonnestraal gleed door de tuin.

De oude dame knikte.

„Als je enigszins kunt, dan moet je blijven, zonnetje. Het oude huis zal de kleine Anne-mie zo heel erg tegenvallen, als het zo somber en donker is buiten,” zei ze zacht.

De zon trok zich haastig weer terug achter de wolken. 't Was alsof ze zeggen wilde: „Neen hoor, aan zo'n oud huis en zo'n oude tuin kan ik heus mijn stralen niet verspillen. Er zijn geen kleuren, die ik kan doen opleven en geen winterplanten, die ik kan vergulden. Er zijn niets dan wat grauw verweerde beelden met kapotte ledematen en een vijverkom, die gebarsten en gescheurd is. En wat moet ik verder met mijn stralen beginnen tussen die hoge stenen muren?”

Ja, maar toen was het zonnetje niet eerlijk. Ze zou nog heel wat hebben kunnen doen, hoor, in die oude tuin. Ze zou de mooie kleuren van de oude wingerd een verfje hebben kunnen geven. En ze zou de koperen kraan van de oude pomp hebben kunnen doen glanzen en glinsteren, dat het een lust was.

Neen hoor, tante Amalia hield heel veel van die oude tuin, net zoveel als van het oude huis, waarin ze samen met haar

zuster Annemie woonde. Alleen vroeg ze zich af, of het de plaats was, waar een klein meisje zich gelukkig zou voelen voor een heel jaar. En 't zou toch wel een heel jaar duren, voor het nichtje weer naar huis terug zou kunnen gaan.

Haar moeder moest kuren in Zwitserland en haar vader ging naar zee.

Hoe zou zij er uit zien, die kleine Annemie? Eén keer hadden zij en haar zuster haar gezien. Ze was toen nog een heel klein molletje geweest van anderhalf jaar met kleine, zwarte krulletjes en een wipneusje.

Na die tijd had de rheumatiek tante Amalia al heel gauw aan haar stoel gekluisterd en tante Annemie had de reis naar het verre Noorden van het land alleen niet meer ondernomen.

Frits, hun jongste broer, was er ook niet meer toe gekomen naar hen toe te reizen. Och neen, het korte verlof, dat hij als zeekapitein genoot, had hij liever bij zijn vrouw en kind doorgebracht.

En geschreven hadden ze elkaar ook al niet veel. Een enkele brief met Nieuwjaar en op hun verjaardagen.

En toen was die brief gekomen van Frits, waarin hij vroeg, of de twee zusters zijn kleine meisje een poos wilden herbergen, omdat „het nergens zo veilig was als in het oude huis.” Tante Amalia knikte. Ja, veilig was het er wel. Ze zouden heus wel zorgen, dat het kleine meisje het aan niets zou ontbreken.

Maar de mooie, kleine, witte villa, waarin Annemie nu woonde, verschilde zo heel erg van dit oude huis. Ze waren er wel heel erg trots op, dat het al gebouwd was in 1730. Dat stond op de oude verweerde gevelsteen.

Hier hadden hun ouders gewoond en hun grootouders en hun overgrootouders en hun bedovergrootouders. Ja, dat was nu hun trots en hun glorie en toen het huis er tweehonderd jaar stond, had het allemaal in de krant gestaan.

Alleen wist tante Amalia niet, of een klein meisje daar erg veel om zou geven.

Tante Amalia had zo in gedachten verdiept gezeten. Ze keerde pas tot de werkelijkheid terug, toen ze de sleutels hoorde rinkelen in het sleutelmandje, dat haar zuster altijd bij zich droeg.

„Zo, Annemie, kom je nog wat bij me zitten?”

„Nee, nee, vanmorgen heb ik geen tijd voor gezelligheid, hoor. Ik moet de hoezen nog wegnemen van de meubels in de salon en stof afnemen van de grote blauwe vazen, waar Geert niet aan mag komen en dan wilde ik ook nog al het antiek, dat in de kleine salonkast staat, even noteren. En dan zal ik die kast voorlopig maar afsluiten.”

„Denk je, dat de kleine Annemie een aanval op je mooie spulletjes zal doen, Annemie?”

Tante Annemie, een magere oude dame, die er heel wat strenger uitzag dan haar zuster, kneep haar dunne lippen samen.

„We moeten waken over al het oude familiegoed, Amalia, en ik houd van orde en netheid.”

„Maar we moeten ook zorgen, dat het kleine meisje het heel prettig heeft hier,” zei haar zuster zacht.

„Dat kan samengaan,” zei tante Annemie.

Ze verdween weer. Ze liep door de kamers met de oude meubels. Ze wreef wat stofjes weg van het haardkoper en verzette de tinnen kan op het zware mahonie buffet.

Ze zag de kamer weerkaatst in de grote spiegel met vergulden rand, die tot aan het plafond reikte. En dan liep ze naar het zwarte ebbenhouten kastje met de gebogen pootjes en bekeek de borden en serviezen en lange lijzen, die uitgestald waren op het groene fluweel.

Ze nam een notitie-boekje uit haar mandje en begon te schrijven.

En toen dat klaar was, ging ze naar de salon.

Toen het bronzen herdertje onder de glazen stolp elf maal met zijn bronzen stafje op een bel sloeg, zoals hij dat nu al meer dan honderd jaar gedaan had, knikte tante Annemie tevreden.

Het nichtje kon nu komen. Alles was klaar.

HOOFDSTUK II

Amieke

An de arm van haar vader liep Amieke door de straten van het oude stadje, waar de tantes woonden.

Ja, eigenlijk huppelde ze meer dan ze liep, want die vader nam zulke grote passen. Haar zwarte krullen dansten op haar rug.

„Loop ik ook te hard voor je, Amieke?” lachte vader. „Je moet maar denken, dat ik de reus ben en dan ben jij Klein Duimpje.”

„En de tantes zijn dan de prinsessen, die in het oude kasteel wonen,” grapte Amieke.

Vader knikte en keek lachend naar zijn kleine meisje. Haar gezichtje stond heel wat opgewekter dan vanmorgen, toen ze afscheid had moeten nemen van haar moeder.

Ze zou best door dat jaar heenkomen, zijn kleine vrolijke Frans. Ze wist, dat moeder niet ernstig ziek was en dat het beter was, haar nu een jaartje te missen dan later voorgoed.

„Zijn we er nu gauw, vader?”

„Ja Amieke, op deze gracht staat het huis. We moeten eerst een bruggetje over. Een klein speelgoed-bruggetje en dan zijn we er.”

Het bruggetje, dat vader bedoelde, was spoedig bereikt.

„Wat een grappige brug,” riep Amieke. „In 't midden zo hoog.”

„Nou, dat is klimmen, hè?” lachte vader. „Toen ik een kleine jongen was, gingen we er met een sleetje af . . . rrrrt naar beneden. Maar dat mocht niet van de politie, hoor. — En daar is 't huis.”

Midden op de brug bleef vader staan. Hij wees Amieke 't oude huis met het trapgeveltje.

„'t Zijn allemaal oude kanjers van huizen hier, hoor,” zei hij. „Maar òns huis is toch 't oudste.”

Amieke leunde over de leuning van de brug.

Dus dàt was nu het huis, waarin haar vader geboren was.

Het was een smal en hoog huis met een luifel boven de deur.

Voor de hoge ramen, die uit kleine groenige glas-in-loodruitjes bestonden, hingen geen gordijnen. Opengeslagen, fris geschilderde luiken konden de benedenste helften van de ramen afsluiten.

Het blauwe hardstenen bordes, dat voor het huis lag, werd begrensd door paaltjes, waartussen kettingen slap neerhingen.

Het koper van de eiken deur — de leuwenkop, die een klopper in de bek droeg — en de bel waren glimmend gepoetst.

Vader wees naar het raam.

„Zie je die kooi daar hangen, Amieke? Die is leeg. Nadat de papegaai dood was, wilden de tantes geen andere vogel meer in de kooi hebben. 't Is wel jammer, want 't was een mooi gezicht al die bonte kleuren in de koperen kooi. Wat kon die Lorre mooi praten. Maak vort, riep hij, maak vort, moet je te laat op school komen?”

Amieke lachte en zei: „Ik vind 't een mooi kasteel van de twee prinsessen.”

Vader wees weer naar het raam.

„Kijk Amieke, daar is tante Annemie. Ze kijkt links en rechts de gracht af en ze heeft geen erg in 't bruggetje. Weet je wat? We zullen het kasteel van de achterkant overrompelen.”

Door een smal gangetje, dat recht tegenover het bruggetje lag, kwamen ze op het paadje, dat langs de hoog-ommuurde tuinen van de oude huizen liep.

Vader bleef staan voor een boogvormig poortje van oude bakstenen en duwde tegen een eiken deur met zwaar ijzeren beslag. Nu stonden ze in de tuin van 't oude huis.

Met grote verwonderde ogen keek Amieke rond. Was dat nou een tuin?

Maar haar vader liet Amieke niet veel tijd om te kijken.

„Kijk,” zei hij, „als de deur opengaat, komt één van de prinsessen naar buiten.”

„Hoe ziet die er dan uit?” lachte Amieke.

„Ze heeft een blauw fluwelen japon aan,” fantaseerde haar vader, „en een fijne witte kanten kraag en glazen muilen.”

Amieke was zo in de beschrijving verdiept, dat ze een gillette gaf, toen de keukendeur plotseling openging. Maar er kwam geen prinses te voorschijn. Het was Geert, de oude dienstbode, die op haar beurt haar armen in de lucht stak van schrik.

„O, juffrouw Annemie, kom toch eens gauw. Hier is jon-geheer Frits . . . ik bedoel meneer met 't kleine meisje.”

Amieke's vader schudde de oude meid hartelijk de hand.

„Dag Geert, maken mijn zusters 't goed?”

Achter haar vader aan liep Amieke de gang in, waar tante Annemie wachtte.

Deze scheen haar vaders verrassing helemaal niet zo leuk te vinden.

„Maar Frits, is dat nu een manier van doen om zo achterom binnen te komen. Wat moeten de mensen en het personeel wel denken?”

Vader lachte luidkeels.

„Ik schaam me niets voor Geert, hoor. Ze kent de streken van Frits nog wel. Maar wat zeg je van mijn kleine meid? Is ze niet gegroeid?”

Hij ging een stap opzij en Amieke kwam naar voren.

„Presenteer je nu maar eens, Amieke.”

"A...A...Amieke?" stotterde tante. "Ze heet toch net als ik, Annetje!"
 "Ja, zo heet ze ook eigenlijk," lachte vader. "Maar die ondeugende meid heeft zichzelf Amieke genoemd, toen ze nog maar net kon praten en nu is haar naam zo gebleven."
 "Ik noem haar Annetje," zei tante wat afgemeten. "Amieke is geen naam, die in onze familie voorkomt en ze zou ook niet passen voor een kleine freule."
 "Ho, ho, een kleine freule is ze niet; we zijn toch niet van adel," lachte Amieke's vader.
 "Je kan nooit weten, wat onze familie-papieren nog eens uitwijzen," zei tante Annetje met een geheimzinnig gezicht.
 Geert was ook de gang ingekomen en knielde bij Amieke neer, of ze een heel klein meisje was. Ze wilde haar helpen bij het uitdoen van haar manteltje, maar Amieke had in een wip haar kleren zelf afgelegd.
 "We zullen goed voor haar zorgen, hoor, jongheer... ..
 eh... ..meene," knikte ze.
 "Verwen haar maar niet," zei vader.
 "Wat zeg je, heeft ze zo'n verdriet?" vroeg Geert, die erg doof was. "Ze kijkt anders erg vrolijk."
 Amieke werd nu naar de setre gebracht, waar tante Amalia wachtte. Ze liep op de rolstoel toe.
 "Dat is nu de kleine Annetje, Amalia," zei tante Annetje. "Onze Amieke," verbeterde vader ondeugend.
 "Amieke? Hiet zij Amieke?" glimlachte tante Amalia en ze trok haar nichtje naar zich toe. Ze kuste haar op beide wangen en bekeek haar dan weer op een afstand.
 "Och, sprekend naar moeder, het? O, wat prettig, dat je een goosje bij ons blijft. Als je nu maar niet vertelt in zo'n oud huis bij zulke oude mensen."
 En Amieke, die zich niet erg op haar gemak had gevoeld

tegenover tante Annemie, nam een krukje en trok het dicht bij de rolstoel. En haar handje kroop in de oude rimpelhand. Ze was blij, dat ze tante Amalia hier ook had.

HOOFDSTUK III

Op Amieke's kamer

Vader heeft zin in thee, Geert."

Amieke keek om het hoekje van de keukendeur, waar de oude meid bezig was haar koper en tin nog eens extra te schuren.

„Kom er maar in, liefje, en ga even bij me zitten. En zeg me dan nog maar eens, wat je op je hartje hebt, want o, die oren van mij, die oren!”

Amieke gilde haar boodschap nog eens in Geert's dove oren en trok een krukje dicht naast het brandende fornuis.

Geert schudde lachend het hoofd.

„Zo, zo, wil de jongeheer thee? Ja, ja, dat is al net als vroeger. 't Eten nog niet door de keel en dan alweer bij Geert's theepot zitten. Maar hij zal moeten wachten tot vier uur, Annemietje. Dan mag ik de ketel pas op de theestoof zetten. Tot die tijd dutten de dames.”

Amieke, die zich in de keuken best op haar gemak voelde, keek naar het koperen voorwerp, dat Geert bezig was te poetsen.

„Wat is dat voor een ding, Geert?”

„Dat? Dat is een beddepan, liefje. Die werd vroeger in bed geschoven, als de mensen kouwe voeten hadden. Toen de dames nog klein waren, moest ik de beddepan altijd nog wel in bed leggen, hoor. Maar nu hebben ze kruiken.”

„Ziezo.” Geert borg haar poetsgoed op en waste zich de handen.

„En nu gaan we samen naar je kamer, om je koffers uit te pakken, die gisteren al gekomen zijn. Kom maar mee, Annemietje.”

„Noem me maar Amieke, zo heet ik.”

„Mieke? Wou jij Mieke heten? Nou, vooruit dan maar,” zei de dove dienstbode.

Naast elkaar liepen ze langs de brede trap naar boven. Ze kwamen op een lange donkere gang. Het enige licht viel hier door een glas-in-lood-raam.

Links en rechts waren zware eiken deuren.

„Kijk Mieke, we moeten de deur hebben, die helemaal aan 't eind is. Je koffers staan er al naast.”

„O, maar vader heeft de sleutels.”

„Ga ze dan even halen, maar doe zachtjes, hoor, en vertel je vader maar, dat hij nog even op thee zal moeten wachten.”

Op haar tenen sloop Amieke naar beneden. Heel zacht deed ze de deur van de huiskamer open. Het was, zoals Geert gezegd had. De tantes waren ingedut en vader zat in de voorkamer te lezen.

Ze sloop op hem toe en fluisterde hem in 't oor:

„Of ik de sleutels van de koffers alstublieft mag hebben en de jongeheer krijgt pas thee als de tantes ook thee krijgen.”

Vader had moeite een luide lach te bedwingen. Hij gaf Amieke de sleutels en trok haar naar zich toe.

„Heb je nu al gevraagd van de mand, Amieke?”

Amieke kreeg een kleur van schrik.

„Dat moet ú vragen, hoor vader.”

„'t Zal best in orde komen, kleine meid. Ga nu maar gauw naar Geert.”

Even zacht als ze gekomen was, sloop Amieke weer naar boven. De koffers stonden nu al op haar kamer.

Met grote ogen keek Amieke rond. In 't midden van het grote, holle vertrek stond een statig ledikant. Op de vier hoeken waren gedraaide kolommen, die een beddehemel droegen.

„Dit is vroeger de kamer van je vader geweest,” vertelde Geert. „Maar toen waren er nog gordijnen om het ledikant.”

Amieke bekeek de mahoniehouten waskast met het wit marmeren blad, waarop een wasstel stond, dat versierd werd door bloemranken.

„Zal je zorgen, dat je nooit tegen 't kastje spat, Mieke?”

„Thuis heb ik een vaste wastafel, dat is veel gemakkelijker,” zei Amieke.

Maar de oude Geert had deze opmerking niet eens gehoord. Ze was al druk bezig om Amieke's kleren uit de koffer te nemen.

„Och, och, wat heb jij veel jurken,” zei ze. „Een rode, een geruite en een fluwelen. Maar ik vind niet veel echt warme jurken.”

„Die rode is erg warm hoor en die fluwelen ook.”

„Maar er zitten korte mouwtjes in. Korte mouwtjes in winterjurken! Heb je dan wel polsmofjes bij je?”

Amieke schaterde het uit. Geert hield een gummiblouse omhoog, waarop een kap zat.

„En dit, wat is dit voor een raar bloesje?”

„Dat is een windjak. Een windjak,” gilte Amieke nog eens.

„Dat doe ik op de fiets aan.”

Geert schudde het hoofd en greep een skipak.

„Wat is dat nou weer, een broek? Draag je die soms in bed?”

„Als er sneeuw en ijs is, draag ik die, Geert!”

De oude meid bekeek Amieke's garderobe hoofdschuddend. Jurken met korte mouwtjes in de winter en een broek voor meisjes.

„Heb je helemaal geen matrozenjurkje?” vroeg ze.

Amieke schudde het hoofd en Geert zei misprijzend: „Nee, hoor, dan waren onze meisjes vroeger veel degelijker aangekleed. Mooie matrozenjurkjes met hoge boordjes en wit tres. Kijk nou toch eens, kaplaarzen voor een meisje. De kleine meisjes droegen vroeger keurige rijgschoentjes of hoge knooplaarsjes.”

Over de ijstrui en de wollen ijsmuts was Geert beter te spreken. Ze borg alles in de diepe kleerkast in de hoek van de kamer en begon dan aan de volgende koffer. Hier kwam speelgoed van Amieke uit te voorschijn.

Geert hield een pop omhoog, die twee lange zijige vlechten had. „Net een echt kind, hè? Is dat de enige pop, die je bij je hebt?”

Amieke knikte.

„En in dit koffertje zitten haar kleertjes. Moeder vond, dat ik maar niet meer speelgoed mee moest nemen.”

„O, maar we hebben hier al het oude speelgoed van de tantes nog, hoor. Een poppenhuis en een ledikant en nog wel tien poppen. 't Staat allemaal op zolder.”

„Zullen we eens gaan kijken, Geert?”

„Nee, hoor, we mogen niet op zolder gaan, zonder dat tante Annemie er bij is. Er staan daar nog zulke kostbare spulletjes, die we zouden kunnen beschadigen.”

Terwijl Geert de koffer uitpakte, keek Amieke naar een grote ouderwetse gravure, die boven de waskast hing. Er waren twee kindertjes op afgebeeld, die samen over een plank liepen. De plank was smal en beneden de plank grijsde een diepe afgrond. De kinderen liepen groot gevaar naar beneden te storten, maar achter hen stond een Engel, die over hen waakte.

Amieke begreep wel, dat de voorstelling maar zinnebeeldig was, doch ze vond de plaat erg mooi.

Geert klapte de deksel van de tweede koffer dicht.

„Ziezo, liefje, en nu gaan we de ketel met het theewater naar binnen brengen.”

HOOFDSTUK IV

Wat zit er in de mand?

Samen liepen Geert en Amieke naar beneden. Achter de gesloten deur hoorde Amieke nu weer stemmen. Vader en de tantes zaten om de open haard. Amieke trok een voetenkussen dicht bij het vuur en ging naast haar vader zitten.

Deze pakte een van haar verkleumde handjes en wierp een paar houtblokken op het vuur.

„Je bent koud geworden, Amieke.”

Het meisje schoof nog wat dichtër naar haar vader toe en keek naar de blauwe tegels van de hoge schouw.

„Zie je, wat die tegels voorstellen, Amieke?” vroeg tante Amalia. „Dat is de geschiedenis van den verloren zoon.”

„Die tegels zijn heel erg kostbaar,” zei tante Annemie.

„Maar de geschiedenis, die er op staat, is veel kostbaarder,” zei tante Amalia zacht.

„Dat ontken ik niet,” zei tante Annemie wat kortaf.

Er klonk een klop op de deur en Geert bracht het theewater binnen.

„Wat gezellig, zo'n theestoof,” vond Amieke.

De oude meid bleef in de kamer om de thee op te schenken en babbelde met de tantes over Amieke's jurken.

„Mooie jurkjes zijn het, daar niet van, maar 't is niet te hopen, dat er een strenge winter komt, want dan heeft ze maar één warme trui.”

„Hadde u dan vroeger altijd lange mouwen in uw jurken?” vroeg Amieke een beetje verwonderd aan de tantes.

„Zullen we samen het familiealbum eens bekijken?” vroeg tante Amalia. „Dan kun je eens zien, hoe keurig wij er toen uitzagen.”

Terwijl tante Annemie thee schonk in de lange blauwe lijzen, bekeek Amieke samen met tante Amalia de foto's. Vader luisterde lachend naar de uitroepen van zijn dochtertje.

„O, tante Amalia, is u dat kleine meisje? Wat een grappige jurk met die pofmouwen. En is dat tante Annemie? Die heeft een jurk met een sjerp aan.”

„Ja, dat was een mooie lichtblauwe sjerp en de pop, die ik daar op de arm heb, ligt nu nog op de zolder bij het oude speelgoed.”

„En dit is vader, hè? Met een hoog boordje en knoopjeslaarzen en een hond er naast. Was die hond van u, vader?” Tante Annemie schudde het hoofd.

„Die opgezette hond hoorde aan den fotograaf, hoor. We hebben nooit dieren in huis willen hebben, behalve de papegaai dan.”

Amieke keek verschrikt naar haar vader.

„O vader, de mand met Sneeuwvitje,” schrok ze.

Maar haar vader knikte haar geruststellend toe.

„Ja, na die opmerking van tante Annemie durf ik met die mand eigenlijk helemaal niet op de proppen te komen.”

„Wat is dat dan voor een mand?” vroeg tante Annemie.

„Kijk,” begon hij. „We hadden thuis een poes, een heel mooie, een spierwitte poes. We noemden haar Sneeuwvitje en we wisten helemaal niet, waar we die laten moesten.”

„En?” vroeg tante Annemie met een streng gezicht. „Je begrijpt, dat we hier geen poes kunnen hebben.”

Vader glimlachte verlegen.

„Ja, dan hoef ik het verhaal niet uit te vertellen. Vandaag zou de poes naar hier verzonden worden. We wilden liever eerst vragen, of Amieke haar hier mocht hebben.”

„Hoe kan je zoiets denken?” zei tante Annemie. „Je weet toch hoeveel kostbaar antiek hier staat! Moet zo'n poes dat dan allemaal maar omsmijten en vernielen?”

„Onze Sneeuwvitje smijt heus nooit iets om, hoor,” zei

Amieke, die tranen in haar ogen kreeg. „Een keer zat ze midden op de schoorsteenmantel en nog sprong ze er af zonder iets te raken.”

Tante Annemie rilde.

„Hu, hoor maar eens, midden op de schoorsteenmantel.”

„We zullen er geen woorden meer over verspillen,” zei vader. „Als de poezemand komt, brengen we Sneeuwvitje regelrecht naar 't Asyl.”

Amieke keek erg bedrukt. Tante Amalia streelde haar over haar krullen.

„Luister eens, kleintje. Als we tante Annemie nu eens beloofden, dat we de poes buiten de kamers zullen houden?” Maar vader schudde het hoofd.

„Dat kan Amieke niet beloven. Een poes is geen pop, die zich vast laat binden. Maar ik durf er heus wel voor instaan, dat Sneeuwvitje niets zal breken. Ze is niet meer zo speels.”

„We moesten het dan maar eens proberen,” zei tante Amalia.

Tante Annemie zette een boos en verongelijkt gezicht en zei: „We zullen het proberen, ja, maar wie weet hoeveel dat dier zal breken.”

„Dat zal heus wel meevallen,” suste vader.

Tante Annemie bleef het verdere van de dag met een strak gezicht lopen. Tante Amalia en vader praatten samen en Amieke zat stil op het haardbankje.

„Amieke moet maar eens vroeg naar bed gaan,” zei vader.

„Ze heeft een vermoeiende dag achter de rug en morgen moet ze vroeg op, want de laatste dag, dat ik hier ben, moet heel lang zijn.”

Amieke stond op en kuste de tantes goede nacht. Tante Amalia trok haar naar zich toe en omhelsde haar.

„'t Is alles nog wat vreemd, Amieke, maar dat went heus wel, hoor.”

Tante Annemie gaf haar een kus op het voorhoofd.

„Vraag maar aan Geert, of die je even naar boven brengt,” zei ze. „De lamp mag blijven branden tot ik boven kom.”

„Zo liefje, ga je al naar bed? Jij gaat met de kippen op stok en dat is maar goed ook,” babbelde de oude meid. „Kleine meisjes moeten nog groeien van de slaap.”

Terwijl Amieke zich uitkleedde, sloot Geert de groen saaien gordijnen en stak ze de blauw porceleinen petroleumlamp aan.

„Electrisch licht hebben we boven niet, Mieke,” zei ze. „Dat zal je thuis wel anders gewend zijn, hè? Een draai aan 't knopje en 't licht is aan.”

Hoofdschuddend hielp ze Amieke in haar nachtpon.

„Wat is dat nou, een ponnetje met korte mouwtjes? Foei toch! Ik zal eens even een wollen beddejakje halen.”

Amieke protesteerde lachend, maar Geert rustte niet voor ze het wollen lijfje over de nachtpon had aangetrokken.

„Zo, 'k houd niet van die nieuwigheden.”

Geert hielp haar in bed en dekte haar warm toe.

„Zo, geef me nu maar een zoen.”

Amieke sloeg de armen om de hals van Geert.

„Dag Geert,” zei ze, „weet je al, dat we een poes krijgen?”

„Wat zeg je?” vroeg Geert. „Moet je hoesten? Dat komt van al die kouwe kleertjes.”

„We krijgen een poes in een mand,” zei Amieke.

„Heb je pijn in je tand? Nou ja, hoesten of tandpijn, 't komt allemaal van kou vatten, hoor. 't Is maar goed, dat je 't beddejak aan hebt.”

Amieke lachte, dat ze schudde en gaf 't maar op, om Geert te vertellen van de poes.

Maar toen de oude meid weg was, verdween de lach en toen betrok haar gezichtje. Ze lag zo heel eenzaam in dat grote, statige ledikant. Ze moest denken aan haar mooie, vrolijke kamertje thuis met de gebloemde gordijnen en 't witte ledikant.

De petroleumlamp wierp haar schijnsel op de zoldering. Hè, wat rook die lamp naar. Waar zou moeder nu zijn? Zou zij ook naar Amieke verlangen?

En nu was vader nog hier. Maar morgenavond zou ze hier liggen en dan zou vader weg zijn. Helemaal alleen zou ze achterblijven.

Langzaam kwamen de tranen in haar ogen. 't Licht van de lamp werd door die tranen tot een grote, trillende ster.

En toen keek Amieke naar de plaat boven de waskast. Ze kon bij het zwakke licht niet zien, wat die voorstelde. Alleen het witte gewaad en 't witte rokje van het meisje kon ze onderscheiden. Ze moest denken aan dien Engel, die het kleine meisje beschermde.

Of er bij ieder klein meisje een Engel was? Ja, dat wist je niet, maar de Heere Jezus was wel altijd bij je. En als zij zich eenzaam en verdrietig voelde, moest ze 't altijd tegen den Heiland zeggen. Dat had moeder gezegd.

Maar nu schrok Amieke. Ze had nu helemaal niet gebeden. Ze ging op haar knietjes liggen en vertelde aan den Heere Jezus, waarom ze zich zo verdrietig voelde. En ze vroeg, of de Heiland dicht bij haar wilde blijven het jaar, dat ze hier alleen zou zijn. En ze bad voor moeder en voor vader.

Toen kroop ze weer onder de dekens en sliep rustig in.

Toen tante Annemie kwam, hief ze de lamp even boven het bed. Haar gezicht verzachtte zich even.

„Ze lijkt een aardig, klein ding,” mompelde ze zacht. „Alleen is er in zo'n oud huis met zoveel kostbaarheden geen plaats voor kinderen en zeker niet voor dieren.”

En toen tante Annemie aan Sneeuwwitje dacht, werd haar gezicht weer streng en boos.

HOOFDSTUK V

Sneeuwitje. Amieke gaat op bezoek

En nu was Amieke's poes gekomen. Toen ze uit de reismand verlost werd, was ze heel schuw in het verste hoekje van de kamer gekropen, maar Amieke had haar naar zich toe gelokt met een schoteltje melk en nu lag ze op tante Amalia's schoot te spinnen.

„Is 't geen lief rustig diertje, Annemie?” vroeg Amieke's vader. „Ik denk heus niet, dat je veel last van haar zult hebben.”

„Ik zal altijd goed op haar letten en als ik naar school ga, breng ik haar in haar mandje bij Geert.”

„Je gaat misschien niet eens naar school,” glimlachte vader. Amieke's ogen sperden zich van verbazing.

„Moet ik niet naar school? Moet ik een heel jaar thuis blijven?”

„Kleine meisjes moeten leren,” zei tante Annemie effen.

„Och, we brengen Amieke helemaal in de war,” zei tante Amalia. „Laten we onze plannen maar gauw vertellen.”

„Oorspronkelijk was het wèl het plan, dat je hier naar school zou gaan, Amieke,” zei vader. „Maar de tantes kennen hier in de stad een familie. . . .”

„Een àdellijke familie,” verbeterde tante Annemie.

„. . . een familie, waarvan de kinderen huisonderwijs ontvangen,” ging vader verder. „Misschien zou het geschikt kunnen worden, dat jij dit jaar met hen de lessen volgde.”

„Het is een groot voorrecht, kind,” zei tante Annemie, „in die familie te mogen komen. De kleine freule is een keurig opgevoed kind en de jongens zijn alleraardigst. Niets laten ze zich voorstaan op hun adellijke afkomst.”

„Dat moest er nog bijkomen ook,” zei Amieke's vader.

„Amieke is geen haar minder, omdat ze niet van adel is.”

Tante Annemie kreeg een kleur en zonder in te gaan op de boze woorden van haar broer, zei ze: „Weet je, dat het nog lang niet zo zeker is, dat Amieke niet van adel is? Je weet, dat ik bezig ben onze stamboom uit te zoeken? 't Is een ontzettend werk, maar er is alle hoop, dat onze dubbele naam van Waveren—Binkhorst werkelijk wijst op een adellijke afkomst.”

„Voor mijn part zijn al mijn voorvaders bakkers en boeren geweest,” zei Amieke's vader. „Als het maar eerlijke trouwe mensen waren.”

„En ik zou met plezier mijn afkomst en mijn dubbele naam offeren, als ik daarmee het gebruik van mijn benen weer terugkreeg,” zuchtte tante Amalia.

Tante Annemie's stem trilde van verontwaardiging, toen ze zei: „O, ik weet wel, dat jullie er niets, helemaal niets om geven, dat je in dit mooie oude huis woont en van een oude familie bent.”

„Daar vergis je je nu toch in, Annemie,” zeide vader. „Ik heb ons mooie, oude huis lief, net zo lief als jij. Maar ik houd vol, dat het me geen sikkepit kan schelen, of ik een wapen mag voeren of niet. En nu neem ik onze kleine meid even mee naar het huis, waar ze morgen les zal krijgen.”

„O, maar dan moet ik even belet vragen,” zei tante Annemie. „Je kunt daar maar niet zo binnen komen vallen.”

„Tjonge-jonge, wat een deftigheid,” lachte haar broer.

Een kwartier later was vader met Amieke op weg naar 't huis van Baron van Heeckeren Haneveld.

„Was je liever naar school gegaan, Amieke?”

Zij haalde de schouders op. Ze was altijd de beste maatjes geweest met al haar klasgenootjes en in een klas te zitten met één meisje en twee jongens leek haar wel een beetje saai.

„Je moet het hier maar eens proberen, hoor, en als 't je niet

bevalt, moet tante Annemie maar een school voor je zoeken."

„Vader, moet ik dat meisje „freule” noemen? En wat moet ik dan tegen de jongens zeggen?”

Kapitein van Waveren lachte hartelijk.

„Dwaasheid, klein ding. Je noemt dat meisje gewoon bij haar voornaam en de jongens ook.”

Het huis van Baron van Heeckeren lag aan de rand van de stad. Het was een vierkant statig gebouw met een hoog bordes en brede deuren.

Een knecht deed hen open en bracht hen naar een ontvang-kamertje. Amieke bleef naast haar vaders stoel staan en hield zijn hand stijf vast.

„Ben je bang, kleintje?” glimlachte vader.

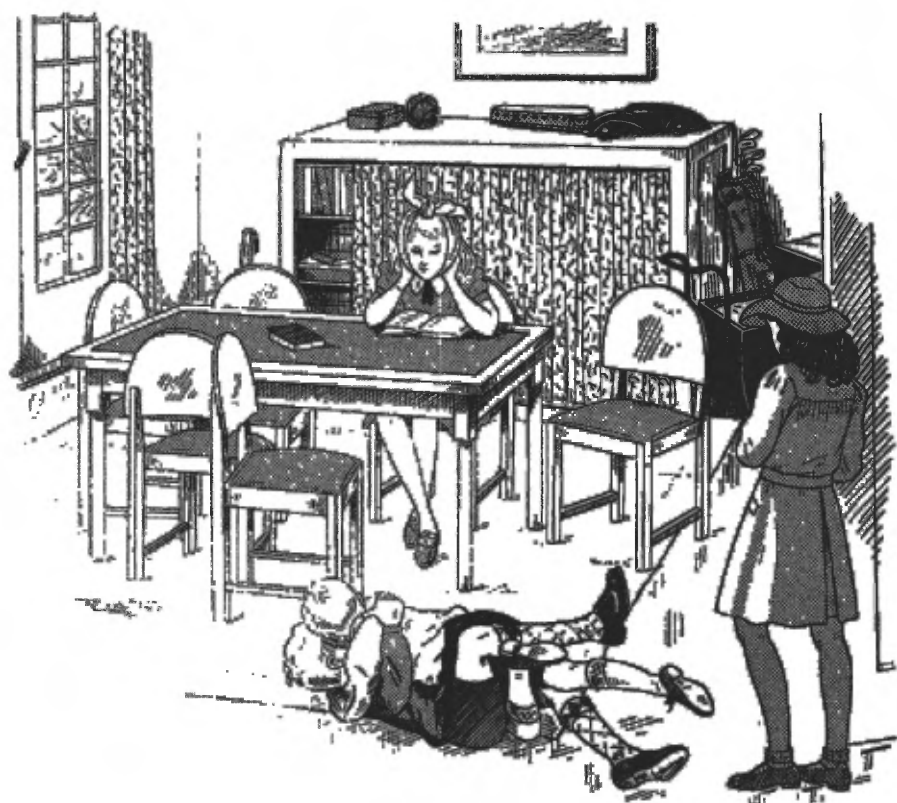
Eer Amieke antwoord kon geven, ging de deur open en de Barones ruiste de kamer binnen. Zij was een grote statige dame. Ze hield een lorgnet met een lange steel in haar hand en gaf, nadat ze haar gast begroet had, Amieke een vriendelijk tikje op haar wang.

„Zo, zo, is dat onze kleine medeleerling? Ik ben blij, dat Julie wat aanspraak krijgt. 't Is misschien het aardigst, dat ze eens even ongestoord kennis maken. Hoe heet je? Amieke? Wat een grappige naam.”

De huisknecht werd gebeld en de Barones zei, dat Amieke naar de kinderen gebracht moest worden.

Even later klopte hij voor Amieke op de deur van de tuinkamer en ging toen weer terug. Besluiteloos bleef Amieke staan. Niemand had op haar geklop geantwoord en dat was ook geen wonder, want binnen in de kamer was het een oorverdovend lawaai.

Na nog eens geklopt te hebben, opende Amieke de deur.

HOOFDSTUK VI

De Van Heeckerentjes

Toen Amieke de kamer binnengestapt was, drong ze zich direct in het uiterste hoekje van de kamer. Voor haar voeten rolden twee vechtende jongens, die elkaar flink bij de haren hadden.

Aan de tafel zat een meisje van Amieke's leeftijd te lezen. Ze droeg een doek om de oren gebonden en scheen zich niet

't minste te storen aan het lawaai, dat haar broertjes maakten.

Toen Amieke binnenkwam, lieten de vechtenden elkaar los en krabbelden overeind. De kleinste, een dikke bengel, liep op zijn zusje toe en trok haar met een ruk de doek van 't hoofd. Zij wilde hem een draai om de oren geven, maar de jongen riep: „Daar staat een kind, dat jou moet hebben.”

Amieke kwam naar de tafel en stak haar hand uit.

„Ben jij Julie? Ik ben Amieke van Waveren.”

De grootste jongen schoot in een onbedaarlijke lach. Maar het meisje zei: „Jij bent erg ongemanierd, hoor Richard. Ik zal het eens tegen Ma zeggen.”

„Wie heeft er nou ook zo'n gekke naam,” lachte de deugniet. Julie trok een stoel voor Amieke onder de tafel uit en begon met haar te babbelen.

Tommy, de kleinste van de jongens, kwam naast Julie staan, maar zijn zusje duwde hem hardhandig weg.

„Toe, ga spelen, je hoeft niet overal met je lange neus bij te zitten.”

Amieke vertelde, dat ze de volgende dag al aan de lessen zou deelnemen.

„Vind je 't leuk om bij ons te komen?” vroeg Julie. „Ik zou veel liever naar school gaan, maar Ma zegt, dat je op zo'n school allerlei ziekten opdoet.”

„Maar ik ben ook altijd op school geweest en ik ben nooit ziek, hoor,” zei Amieke. „Een keer heb ik kiespijn gehad en dat kwam niet van andere kinderen. Heb jij nu ook kiespijn?”

Richard, die bij de tafel had staan luisteren, schoot weer in de lach.

„Ze denkt, dat Julie kiespijn heeft.”

Ook Julie keek Amieke met grote, verwonderde ogen aan.

„Je hebt toch een kiespijndoek om.”

„Dat doe ik om die twee levenmakers,” zuchtte Julie. „Ze maken altijd zo'n lawaai.”

„Wat hebben jullie een mooie, grote tuin,” zei Amieke, naar 't raam dribbelend.

Maar Julie had nu geen oog voor de tuin. Ze greep één van Amieke's krullen en wond die spelend om haar vinger.

„Wat een beeldige krullen heb jij. Wil je me eens leren, hoe je die indraaien moet?”

„Die draai ik niet in. Die zitten er vanzelf in.”

Julie maakte een zijdelingse beweging met het hoofd.

„Dat geloof ik niet, hoor. Als ik naar een feestje ga, komt de kapper en dan heb ik net zulke krullen als jij.”

Ze voelde spijtig aan het strogele haar, dat sluik op haar schouders viel.

„Ik zal er toch niet om jokken,” zei Amieke, die wel een beetje verontwaardigd was.

Het gesprek stokte en in een hoekje van de kamer hoorde Amieke de twee jongens giechelen en fluisteren. Samen verlieten ze toen de kamer en toen ze even later terugkwamen, zag Tommy er zo potsierlijk uit, dat Amieke en Julie hartelijk in de lach schoten.

Hij had schijnbaar een kussen onder zijn kiel gestopt en Richard trommelde er op met een stok.

„Weet je, wie ik nu ben, Amieke?” vroeg de bengel. „Ik ben juffrouw Walen.”

„Wie is juffrouw Walen?” vroeg Amieke.

„Dat is onze gouvernante,” zei Julie. „Ze heeft een bult. Bah, ze is zo streng. Het is de derde onderwijzeres al, die we hebben en we hebben ook al een leraar gehad.”

„Krijgen jullie bij iedere klas dan een ander?”

„Och welnee, kind,” lachte Julie. „De gouvernante behandelt de lessen voor alle klassen, maar ze kunnen 't hier nooit lang uithouden. Richard en Tommy verzinnen altijd zoveel onzin.”

„Jij zeker niet, hè?” zei Tommy, die bezig was het kussen weer onder zijn kiel weg te halen. „Wie heeft die spin dan bij juffrouw Van Heel in de tas gestopt?”

„Nou ja,” zei Julie, „ik heb ook een hekel aan al die lui. Durf jij flink mee te doen, Amieke?”

Deze haalde de schouders op. Ze was stellig op school geen brave Hendrikje geweest. Maar ze hield niet van flauwe plagerijen.

„Mij dunkt, dat je niet veel uit kan halen met z'n vieren bij een onderwijzeres,” zei ze.

„Genoeg,” pochte Julie. „En vooral bij één, die een bochel heeft.”

Tommy had juist het kussen op zijn plaats gebracht, toen zijn moeder en Amieke's vader binnen kwamen. Julie en haar broertjes waren plotseling omgetoverd in drie keurige mensjes. Ze bogen en noemden hun namen en reikten Amieke's vader de hand. En mevrouw Van Heeckeren streelde haar dochtertje over het hoofd.

„Hebben jullie nu al kennis gemaakt, Julie? Ik denk, dat je 't best samen zult kunnen vinden, hè?”

Maar onderweg klaagde Amieke haar nood tegen haar vader.

„Ze zijn heel anders, dan ze zich tegen u voordeden en ze plagen elkaar zo.”

„Kom, kom, Amieke, niet zo gauw met je oordeel klaarstaan. Wie weet hoe'n knappe meid je wordt in dit jaar. Misschien kun je wel een hele klas overslaan.”

En toen ze thuis kwam, dacht Amieke niet meer aan haar lesgenootjes. Want vader begon zijn koffertje te pakken. Nu was het ogenblik aangebroken, dat Amieke alleen achter zou blijven.

Samen met tante Annemie bracht ze vader naar het station.

„Zul je mijn flinke, lieve meisje zijn, Amieke?” vroeg haar vader nog eens.

Amieke knikte. Dan stoomde de trein langzaam het station uit.

Tante Annemie gaf een tikje op de kleine hand, die op haar arm lag.

„Kom, kom, kind. Een jaar is heel gauw voorbij, hoor, en je bent onder goed toezicht.“

Amieke knikte weer en dacht aan tante Amalia, die thuis wachtte en aan Geert en aan Sneeuw witje. En toen brak de glimlach weer door haar tranen heen.

HOOFDSTUK VII

Onverwacht bezoek

Ik moet vanavond uit, Amalia. Wil jij zorgen, dat Amieke op tijd naar bed gaat?"

„Tante Annemie, die Amieke's verbasterde naampje telkens tegen wil en dank gebruikte, nam het water van de theestoof en schonk de thee op.

„Goed, en dan zal Amieke mij een kopje thee inschenken." Bezorgd schudde tante Annemie het hoofd.

„Ik heb liever, dat kinderen niet aan ons mooie servies raken, Amalia. Het is zo kostbaar."

„Amieke zal erg voorzichtig zijn," zei tante Amalia.

Toen tante Annemie vertrokken was, ging Amieke op een haardbankje naast tantes rolstoel zitten. Tante Amalia streelde haar over de haren.

„Nu is 't kleine prinsesje alleen gebleven met de twee toverheksen."

„Was u maar een toverheks," lachte Amieke. „Dan zou u kunnen maken, dat ik alles zou kunnen krijgen wat ik wenste."

Tante Amalia schudde het hoofd.

„Nee hoor, want stel je voor, dat je zou wensen, dat je in de trein naast je vader zat. Floep was je dan het raam uitgevlogen en we zijn juist zo blij, dat je er bent."

„En wat zou u dan wensen, tante Amalia? Ik denk, dat ik het wel weet."

„Raad dan maar eens."

„Dat u één twee drie weer zou kunnen lopen."

Tante Amalia keek peinzend in het hoogopvlammende haardvuur.

„Nee," zei ze dan zacht, „dat zou ik niet wensen."

„Geeft u er dan zo weinig om, dat u niet lopen kunt?” vroeg Amieke verwonderd.

Het duurde zo lang eer tantes antwoord kwam. Amieke keek op naar het lieve, oude gezicht, omlijst door de grijze haren. Toen tante Amalia eindelijk begon te spreken, beefde haar stem.

„Het is nu elf jaar geleden, dat ik aan mijn stoel gebonden werd, Amieke. Het ging niet zo maar ineens. Heel langzaam werd ik verlamd. Ik heb in 't begin zo heel veel gebeden. En toen mijn gebed niet verhoord werd, ben ik boos geworden. Ik wilde niet meer bidden.

O, Amieke, dat was zo'n vreselijke tijd. Denk eens aan, dat je in je hart altijd boosheid voelt tegen den Heere Jezus.

Later heb ik leren berusten, Amieke, en toen keerde de vrede in mijn hart terug. En weet je, wat ik nu zou verlangen, als ik een wens mocht doen?

Dat ik altijd stil achter den Heere Jezus aan mag gaan, zonder morren en zonder klagen.

Maar,” vervolgde tante, „daar hebben we geen toverheks voor nodig, hè Amieke. Daar hebben we alleen den Heere Jezus zelf voor nodig. Dien kunnen we daarom vragen. Ken je dat mooie versje wel: Wandel maar stillekens achter Hem aan?”

Amieke knikte en zette met haar jonge, frisse stemmetje in:

Wandel maar stillekens achter Hem aan,
Achter den Heiland; Hij wijst U de wegen.
Zijn die niet altoos zo lieflijk gelegen,
Als gij zoudt wensen? Wil ze toch gaan.
Hij gaat vooraan.

Tante Amalia had meegezongen.

„Dat was mooi, Amieke. Ken je 't laatste vers ook?”
En samen zongen ze verder:

Wandel maar stillekens achter Hem aan,
Volg Hem gewillig, volg onverdroten,
Weldra ziet ge u den Hemel ontsloten,
Dien gij al jubelend binnen zult gaan.
Achter Hem aan.

Toen ze het vers uit hadden, werd er zacht op de deur geklopt. Op tante Amalia's „binnen”, werd de deur geopend en een vriendelijke stem zei:

„Mag ik wel zo binnenkomen? Ik ben eigenlijk niet behoorlijk aangediend.”

„Steek de grote lamp eens aan, Amieke.”

Het meisje draaide aan het knopje en het felle licht van de kroon scheen tot in de verste hoeken van de kamer. En bij dat licht zag Amieke een kleine gedrongen figuur, hoog in de schouders.

„Ik ben je toekomstige gouvernante, maar laat ik eerst even mijn vriendin begroeten.”

Tante Amalia had zich in haar stoel half omgewend.

„Och Betty, als ik kon, zou ik je tegemoet komen. Wat hebben wij elkaar in een tijd niet gezien. Ik heb niet geweten, dat jij de onderwijzeres van ons pleegkind zou worden.”

Nadat juffrouw Walen tante Amalia begroet had, trok ze Amieke vlak onder de lamp. Ze hief het gezichtje naar zich op. Amieke keek in een paar vriendelijke, zachte ogen.

„Laat me eens in die venstertjes kijken. Het is de beste manier om te weten te komen, hoe 't er van binnen uitziet.”

Dan trok de juffrouw een stoel dicht bij de haard en zei:

„Mag Amieke nu dat grote, schelle licht weer uitdraaien? 't Was zó gezellig met die schemerlampjes. Ik heb voor luistervink gespeeld. De dienstbode wilde aankloppen voor me, maar ik heb gevraagd, of ik mocht wachten tot het vers uit was. Het is het lievelingsvers van mijn blinde zuster.”

„Hoe is het met Harriët?”

„Altijd tevreden en zo flink. Een vreemde merkt bijna niet, dat ze haar ogen mist. Ze is de hele dag druk bezig.”

„Maar voor we verder babbelen, moet Amieke eerst thee schenken,” zei tante Amalia.

„Zal ik haar dan wat helpen?” vroeg juffrouw Walen.

Amieke deed de melk en de suiker in de tere porceleinen kopjes en de juffrouw schonk de geurige thee in. Juffrouw Walen knikte tegen Amieke.

„We zullen best goede maatjes worden, hoor. En je zult eens zien, hoe knap je wordt in dit jaar.”

Terwijl tante en de onderwijzeres nog wat babbelden, zat Amieke stil op haar bankje. Sneeuwwitje, die zacht spinde, lag op Amieke's schoot. Het meisje had zoveel dingen om aan te denken. Ze moest denken aan haar toekomstige onderwijzeres en aan Julie en haar broertjes.

„Durf jij flink te plagen, Amieke?” had Julie gevraagd.

Maar nu ze de gouvernante gezien had, wist ze zeker, dat zij niet mee zou doen.

„Ze heeft een bult,” had Julie gezegd.

En Tommy had haar gebrek nageaapt door een kussen onder zijn kiel te stoppen. Toen herinnerde Amieke zich, dat ze daar erg om had moeten lachen. Ze schaamde zich nu en ze nam zich voor lief voor juffrouw Walen te zijn.

Eénmaal pingde het herdertje met zijn stafje op de bel. Op 't zelfde ogenblik werd er op de deur geklopt en Geert stak haar hoofd om 't hoekje.

„Niet dat ik me met uw zaken wil bemoeien, juffrouw Amalia, maar 't is halfnegen en Amieke moet naar bed, hoor. Over een half uurtje komt juffrouw Annemie thuis en dan is Leiden in last.”

„O Amieke,” schrok tante Amalia, „je zat zo stilletjes, dat ik je eigenlijk helemaal vergeten ben. Eén-twee-drie naar bed.”

Amieke stond op en bracht haar poes naar zijn mandje. Geert wachtte tot ze de dames welterusten gezegd had.

„Tot morgen, Amieke,” zei juffrouw Walen, „ik zal je boekenlijstje hier achterlaten.”

Tien minuten later lag Amieke warm ingepakt in haar statige koets.

„Mogen de gordijnen open, Geert?” had Amieke in Geert's oor gegild.

Geert sputterde over de kou, die op Amieke's hoofd zou vallen en ze nam een gehaakt nachtmutsje uit de linnenkast. Amieke zag zichzelf weerkaatst in de spiegel met het wijde

wollen jak en de gehaakte muts en ze begon onbedaarlijk te lachen, zodat Geert hoofdschuddend de bandjes weer moest losstrikken.

Toen trok ze met een ruk de groen saaien gordijnen open.

„Alsjeblieft,” zei ze, „als je dan met alle geweld kou wilt vatten, ga je gang dan maar. Vroeger hadden de mensen warme beddepannen en gordijnen om 't bed en gordijnen voor de ramen en zo'n kindje ligt daar te koukleumen.”

„Stop me dan maar onder, Geert.”

En de oude Geert was weer helemaal goed op Amieke, maar toen ze naar beneden ging, kwam alleen Amieke's neus nog boven de dekens uit.

„En morgen krijg je twee hete kruiken mee, hoor ondeugd,” had Geert gedreigd.

Nu lag Amieke alleen. De maan scheen en de sterren twinkelden zo helder. De lichtblauwe petroleumlamp behoefde nu niet te branden.

Vandaag was vader weggegaan. En toch was het licht en blij in haar hartje. Kwam het omdat ze hier nu bij tante Amalia en Geert en Sneeuw witje ook nog juffrouw Walen gekregen had? Of kwam het, omdat er een wijsje naklonk in Amieke's oren?

Wandel maar stillekens achter Hem aan. . . .

Achter den Heiland aan. Ook dit hele jaar, waarin Amieke de weg moest gaan, die ze zelf niet gekozen had.

Dicht bij den Heere Jezus. Dan was er immers geen reden voor droefheid.

HOOFDSTUK VIII

Amieke's school

Nog een bordje havermout, Amieke?"
„Nee Geert, heus niet, ik moet ook mijn boterhammen nog eten.”

„Nou alsjeblijft en vandaag zul je er vier opeten.”

Amieke zuchtte. Die Geert dacht zeker, dat ze Holle-bolle-Gijs was.

„Ik kan er heus niet meer dan drie op,” riep ze, en ze stak drie vingers in de hoogte.

„Alsjeblijft geen praatjes. Of vind je soms mijn heerlijke pruimenjam niet lekker?”

Amieke keek naar de klok. 't Was nu halfnegen en tante Annemie, die nog niet beneden was, wilde dat ze even prompt op tijd haar lessen begon alsof ze op school was.

Juffrouw Walen kwam pas om negen uur, maar tante Annemie had gezegd, dat Amieke tijd moest hebben zich behoorlijk uit te kleden en haar boeken klaar te leggen.

Maar de Van Heeckerentjes waren nooit op tijd. Die stormden soms over negen naar binnen. Gister had Tommy zijn servet nog voorgehad en de jam had op zijn neus gezeten.

Doch tante Annemie had gezegd, dat Amieke daar geen voorbeeld aan hoefde te nemen.

Amieke vond 't niet erg, een kwartiertje alleen te zijn in de tuinkamer die als schoollokaal dienst deed. De kachel snorde zo gezellig en Julie had zoveel mooie boeken in een muurkast staan. Ze kon dan fijn altijd nog even lezen.

Amieke liep hard. Ze was aan een prachtig boek bezig. Afke's Tiental heette het. 't Ging over Moeder Afke en haar tien kinderen. Leuk, al die zusjes en broertjes in één gezin. Amieke zou 't ook fijn gevonden hebben, als ze veel

zusjes en broertjes had gehad, maar niet zulke als Julie en haar broertjes. Die waren altijd zo aan 't plagen.

„Hè . . . o, ben jij daar al?”

Toen Amieke de tuinkamer binnenkwam, stond Tommy al bij 't raam. Hij had een grote steen in zijn hand en keek even om, toen Amieke binnenkwam.

„Ssst . . . ,” zei hij, „. . . .sst”

Vlug liep Amieke naar 't raam om te zien voor wie die steen bestemd was. Het was Mikkie, de poes van de bureu. Hij had maar drie poten. De vierde was er afgereden, toen hij nog jong was, maar Mikkie was blijven leven en hobbelde even lustig door 't leven als andere poesen met vier poten.

Bliksemsnel greep Amieke de pols van Tommy en ontwong hem de steer. Tegelijk sloot zij de tuindeuren, die op een kier open stonden.

„Lelijke jonger,” snauwde zij. „Je mag geen beesten kwaad doen.”

„Deze wel,” vond Tommy. „Die ziet er net zo gek uit.”

„Neen,” zei Amieke, „je mag nooit dieren plagen en deze helemaal niet, omdat hij een ongeluk heeft gehad en gebrekkig is.”

Amieke had eigenlijk een erge driftbui van den kleinen Tommy verwacht. Maar hij kwam vlak bij Amieke staan en legde zijn armen op de rug.

„Vertel daar nog eens verder van,” vroeg hij.

Amieke moest lachen om het parmantige kereltje.

„Nou, 't is toch geen verhaaltje,” zei ze. „Mikkie kan misschien niet zo gauw wegekomen als een andere poes en daarom moet je voor Mikkie nog veel liever zijn dan voor andere dieren.”

Tommy keek peinzend Amieke aan.

„En juffrouw Walen dan? Die ziet er ook zo heel anders uit dan andere mensen. Weet je wel, net zoals ik er uitzag, toen ik een kussen onder mijn kiel had.”

Tommy lachte, maar Amieke schudde het hoofd.

„Juffrouw Walen is ook gebrekkig,” zei ze, „en daarom is het ook lelijk dat Julie en jullie haar plagen.”

„Julie heeft tegen ons gezegd, dat we niets aan jou hadden, omdat je altijd zoete broodjes bakte met de juffrouw.”

„Ik vind juffrouw Walen aardig en waarom zou ik haar dan plagen?” vroeg Amieke.

Tommy holde de kamer uit en kwam even later terug met een paar worstvetletjes. Hij deed de tuindeur open en riep: „Mikkie.... Mikkie.... Mikkie....”

Doch de poes kwam maar heel langzaam en schuw naderbij. Ze was stellig niet zoveel vriendelijkheid gewend van de mensjes uit dat grote huis. Heel voorzichtig nam ze toch de velletjes aan.

„Hier,” zei Tommy, „omdat je een ongeluk gehad hebt, Mikkie.”

„Nou ben je een flinke grote jongen,” zei Amieke, die schik kreeg in het ventje.

Op de trap klonken stemmen en toen herinnerde de kleine ondeugd zich, dat hij nog niet ontbeten had. En toch zat hij nog tegelijk met de anderen aan tafel.

Julie zat naast Amieke. Ze moest een potlood slijpen en treuzelde erg. Telkens als de punt klaar was, brak hij weer af en begon Julie opnieuw.

„Geef maar even hier, Julie,” zei juffrouw Walen.

„Dacht u heus, dat ik geen potlood kon slijpen?”

„Dat denk ik niet alleen, maar dat zie ik,” zei de gouvernante.

Amieke keek met een kleur als vuur in haar boek. Zulke strubbelingen waren er nu altijd. Julie was altijd even brutaal tegen de juffrouw en daar moest je dan maar bij zitten. Gelukkig zaten Tommy en Richard rustig te werken. Om de jongens niet te hinderen, begon juffrouw Walen met de twee meisjes zachtjes een natuurkundeles te bespreken.

Tommy, die spoedig afgeleid was, gluurde telkens naar het plaatje van de spin.

„Doorwerken, Tommy,” maande juffrouw Walen.

Maar Tommy werkte niet door. Hij zette zijn elleboog op tafel en keek met scheefgehouden hoofd aandachtig naar juffrouw Walen.

En toen het even stil was, klonk zijn stem: „Hebt u ook een ongeluk gehad, juf, net als Mikkie?”

„Wie is dat, Mikkie?” vroeg de juffrouw.

„Mikkie is de poes, ze heeft maar drie poten en u. . . . u heeft. . . . dat.”

Hij tikte even op zijn rug.

„O, Tommy,” schrok Amieke. En Richard probeerde zijn lach te bedwingen.

Maar Julie schaterde van het lachen. De juffrouw kreeg een kleur als vuur.

„Neen, Tommy,” zei ze, „ik heb geen ongeluk gehad, God heeft gewild dat ik zo geboren zou worden.”

Tommy keek Amieke aan.

„Maar dan mag niemand u plagen, hè Amieke. En 't is vals, dat Julie lacht.”

Hij stond op en kwam naar de juffrouw toe.

„Ik zal u nooit meer plagen,” zei hij.

Juffrouw Walen trok den kleinen jongen naar zich toe.

„Jij bent een lieve jongen,” zei ze zacht.

Verder werd over het voorval niet meer gesproken. De lessen verliepen rustiger dan anders. 't Was of Julie zich nu toch schaamde tegenover de anderen.

Zoals altijd stapte Amieke aan de arm van de gouvernante naar huis. Samen gingen ze altijd tot over het bruggetje vlak bij Amieke's huis, daar moest juffrouw Walen linksaf.

Amieke was dit keer erg stil. Ze wilde zeggen tegen de juffrouw, dat het haar schuld was, dat Tommy zulke rare dingen gezegd had op de les, maar nu durfde ze niet.

Midden op het bruggetje bleef juffrouw Walen staan. Ze legde haar beide handen om Amieke's gezicht en zei: „Pieker maar nergens meer over, kleine meid.”

Amieke keek de juffrouw na tot ze uit het gezicht verdwenen was. Toen liep ze naar het oude huis. Geert deed haar open. „Dag Geert, hier ben ik weer.”

„Is 't zulk mooi weer?“ verstond de dienstbode. „Ik vind 't anders nog maar koud.“

Amieke schoot in de lach om Geert, die alles verkeerd verstond en was alle narigheid van die morgen meteen vergeten.

HOOFDSTUK IX

Amieke is jarig

Nu nog één nachtje slapen en dan ben je jarig. En weet je, wat nu 't naaste is? We hebben nog geen „één cadeautje voor je.”

Amieke trok Geert plagend aan de linten van haar muts en riep in haar oor: „En er zijn wel cadeautjes voor me. Van vader een pakje en van moeder een pakje en twee brieven. 't Ligt allemaal in 't kamertje, waar tante Annemie altijd zit te werken.”

„Maar hier in huis hebben we allemaal je verjaardag vergeten.”

„En waarom mocht ik dan nooit in de keuken komen, als je zat te breien, Geert?”

Doch Geert deed plotseling of haar doofheid nòg erger was geworden.

„Ik versta niets van alles wat je zegt, hoor. Schrijf alles maar op een leitje.”

En toen pakte de ondeugende Amieke het keukenleitje en schreef erop:

„Lieve Geert, mag ik alsjeblieft morgenochtend Sneeuw- witje op mijn bed hebben, omdat ik jarig ben?”

Geert schudde het hoofd, toen ze las wat er op het leitje stond.

„Zo'n kind toch. Als de tantes er achter kwamen, zouden ze boos worden.”

Ja, tante Amalia vond alles goed, maar tante Annemie vond een poes op bed onzindelijk en vies en ze had daar gelijk in ook.

Maar de volgende morgen stond Geert al vroeg voor

Amieke's kamer. Onder haar arm droeg ze de poes. Heel zacht deed ze de deur open. Amieke sliep nog. Kijk nou toch eens aan, het dek was helemaal losgewoeld en haar arm lag bovenop de dekens. Enfin, erg kwaad kon het vanmorgen niet, want 't was niet koud en 't kwam Geert wel erg goed van pas, dat ze zo goed bij die blote arm kon.

Nadat ze Sneeuw witje op bed gezet had, opende ze de lade van de mahonie waskast, haalde daar een stuk ontbijtkoek en een rood lint uit.

Ziezo, als die kleine wijsneus dan dacht, dat Geert geen enkele verrassing meer voor haar had, zou ze op haar neus kijken.

Geert nam de koek en bond die heel voorzichtig op Amieke's arm.

Amieke kreunde in haar slaap en bewoog zich even, maar ze werd niet wakker. Poes rolde zich op, geeuwde eens en zette haar slaapje van beneden voort.

„Zo, nou ga ik even een kopje thee en 't cadeautje beneden halen,” mompelde de oude meid, „en dan hoop ik maar, dat de jarige nog slaapt, als ik terug kom.”

Doch Amieke sliep niet meer, toen Geert terugkwam. Ze zat rechtop in de grote statige beddekoets en hield haar koek-arm in de hoogte. En Sneeuw witje omklemde met haar twee voorpootjes Amieke's arm en probeerde bij de koek te komen.

Geert zette de thee haastig neer en kwam op het bed toe.
„Afblijven, lelijkerd. Die koek moet Amieke net zo lang op haar arm houden tot ze hem er af geknabbeld heeft.”

„Neen hoor, dat doe ik niet. Poes heeft de koek al helemaal afgelikt.”

Geert schudde haar oude hoofd.

„Zie je wel, dat heb je er nou van, als je een kat op bed haalt.”

„Niet mopperen, Geert. Ik ben jarig.”

En terwijl de poes rustig aan de koek verder knabbelde, feliciteerde Geert de jarige en ze gaf haar de thee, die geschonken was in een kopje, dat versierd was met een papieren roosje.

En toen ze de thee opgedronken had, kreeg Amieke haar pakje van Geert.

„Het is een gebreid cadeautje, hè Geert?” zei Amieke, terwijl ze de draadjes lospeuterde.

„Het is . . . het zijn”

Verwonderd keek Amieke naar de twee gebreide voorwerpen, die op haar bed lagen.

„Het zijn kousen zonder voet,” raadde Amieke.

„Neen, het zijn heerlijke, warme polsmofjes,” legde Geert uit. „Zwart met een rood randje. Je kunt ze dragen onder je jurken met korte mouwen. Wij droegen ze vroeger allemaal bij ons in 't dorp.”

Amieke wilde zeggen, dat ze zulke rare dingen heus niet dragen kon, maar ze zei niets. Ze sloeg haar armen om Geert's hals en zei: „Lieve Geert, ik dank je wel, hoor. Ze zijn heerlijk warm.”

„Ik ben blij, dat je ze mooi vindt,” zei Geert. „En nou gaat de poes weer naar beneden en jij moet opstaan, want een verjaardag moet je altijd zo lang mogelijk maken.”

Toen Geert weg was, wipte Amieke het bed uit. Ze tilde de zware, gebloemde kan op en schonk water in de kom. Ze

hoefde vandaag niet naar school en juffrouw Walen kwam straks koffie drinken.

En vanmiddag zouden Julie en haar broertjes komen. Tante Annemie had gewild, dat Julie alleen was gekomen, maar Amieke had gezegd, dat ze er helemaal niets om gaf, als Julie alleen kwam. Tommy was tegenwoordig zo'n lief kereltje en ze had hem ook beloofd, dat hij een keer Sneeuw-witje mocht komen zien.

Toen had tante Annemie zuchtend toegestemd. Julie en Tommy moesten dan maar komen en Richard kon dan vanzelf niet achterblijven.

„Maar je moet me beloven, dat je rustige spelletjes zult verzinnen, Amieke. Er zijn zoveel mooie dingen die kunnen breken.”

„Ik houd die middag wel een oogje in 't zeil,” had tante Amalia gezegd, „dan kunnen ze spelen in de serre. 't Is het beste, dat Geert daar al het oude speelgoed van de zolder heen brengt.”

Toen Amieke zich aangekleed had, slipte ze in haar slofjes en ging naar beneden. De tantes zaten daar al te wachten. Ze feliciteerden Amieke en brachten haar naar de serre, waar al de cadeautjes op een tafeltje lagen.

De ontbijttafel stond al klaar, maar Amieke mocht eerst haar presentjes bekijken. Vader stuurde haar een mooie schrijfportefeuille van gebloemd cretonne. Van moeder kreeg ze zes zakdoekjes met echte Zwitserse kant.

Tante Annemie had een mooi boek voor haar gekocht. Het heette: „Ver van huis”. En van tante Amalia lagen er een paar beëidige blauw-fluwelen pantoffeltjes met een wit-zijden pluimpje.

„En nu maar gauw je brieven lezen, Amieke.”

Maar Amieke wilde haar brieven liever bewaren tot ze ontbeten had.

Toen ging ze op haar lievelingsplaatsje zitten bij de haard

en las de fijne, lange brieven van vader en moeder.

„Nu zijn er pas twee maanden om, Amieke,” schreef moeder, „en ik ben al zoveel beter geworden. Wees maar een flink dapper meisje, hoor. De tijd vliegt om en we zijn zo weer bij elkaar.”

En vader schreef: „Als ik 's avonds wacht heb, Amieke, en ik sta op de commandobrug en ik zie al die sterren twinkelen, dan denk ik: Kijk, we zijn alle drie zo heel ver van elkaar, maar we zien precies dezelfde sterren en boven die sterren, Amieke, is er Eén, Die over ons alle drie waakt.” — En een eindje verder: „O Amieke, wat kan ik soms naar je verlangen en wat wilde ik graag bij je zijn vandaag. . . .”

Langzaam drupte een traan op vaders brief. Ze wilde hem vlug wegvegen. Tante Amalia moest eens denken, dat zij 't erg naar vond om hier te zijn.

Maar tante Amalia, die gezien had dat ze hilde, zei: „'t Geeft niet, hoor, Amieke. Huil maar gerust. 't Is best te begrijpen, dat je op je verjaardag naar huis verlangt.”

Doch Amieke lachte alweer door haar tranen heen en zei: „Misschien huil ik mijn volgende verjaardag wel, omdat ik naar u verlang.”

En toen gebeurde er iets, wat Amieke niet gewild had. Ook in tante Amalia's ogen kwamen tranen en ze zei met een droevig glimlachje en een bevende stem: „Jou ondeugd, moet je mij nu ook nog aan 't huilen maken?”

HOOFDSTUK X

Een verjaarsvisite met een droevig slot

Daar komen ze aan, tante.” Amieke, die al op de uitkijk had gestaan, wilde naar de deur hollen om Julie en haar broertjes binnen te laten, maar tante Annemie hield haar terug.

„Nee, nee, de knecht is zeker bij hen, om ze weg te brengen. Geert doet ze wel open en die laat ze ook wel binnen. We moeten laten zien, dat wij weten hoe het hoort. Kom, dan gaan we kijken, of in de serre nu alles in orde is.” Tante Amalia, die overdag vaak in de serre zat, was nu met haar rolstoel naar de kamer verdwenen. In de serre had Geert het oude speelgoed neergezet. Naast een poppenhuis stond een oud bruin-vilten paard. Er lagen poppen en poppemeubels en een stapel vergeelde boeken. Amieke's eigen mooie pop zat tussen de oude lijzen in.

Op het tafeltje, waarop Amieke's cadeautjes stonden, lag nu ook het verjaardagsgeschenk van juffrouw Walen. Op mooi geel karton stond met gekleurde Gotische letters het vers getekend, dat de juffrouw tante Amalia en Amieke had horen zingen: Wandel maar stillekens achter Hem aan. . . . Amieke had eerst niet willen geloven, dat het getekende letters waren, op dat karton. De hoofdletters vooral waren zo prachtig getekend. Iedere letter leek wel een schilderijtje op zichzelf.

Juffrouw Walen had het vers in een verguld lijstje laten zetten. Amieke had het op haar kamer willen hangen, maar tante Amalia had gezegd: „'k Zou het maar hier beneden laten, Amieke. Dan kunnen we er allemaal van genieten.” Amieke had geknikt. Op haar eigen kamertje, thuis, met de

vrolijke bonte gordijnen en de witte meubels zou het nog veel mooier uitkomen dan hier.

Geert bracht Julie en de broertjes binnen.

„Alsjeblieft, Amieke, hier is je verjaarsvisite.”

Julie had voor deze bijzondere gelegenheid mooie krullen gekregen. Ze droeg een donkerblauw jurkje, dat met mooi borduurwerk was versierd en zag er keurig uit.

Ze schudde haar pijpekrullen en reikte Amieke nuffig de hand.

„Welgefeliciteerd, Amieke, ook van pa en ma en hier is het cadeautje van ons drieën.”

Amieke legde het pakje even opzij en knielde bij Tommy neer, die er in zijn zwart fluwelen pakje snoezig uitzag.

„Welgefeliciteerd, Amieke, en ik heb lekker nòg een cadeautje apart.”

Hij maakte wat knopen los van het mooie kielkje en wurmde er een doosje uit.

„O, o, o . . . , daar weten wij niets van,” riep Julie.

„Nee, want van jullie mag ik niets. Ik heb het in de tuin gevonden, en Amieke krijgt het.”

Richard was zo nieuwsgierig, dat hij vergat de jarige te feliciteren.

„Kijk eens wat er in zit, Amieke.”

Amieke deed het doosje open. Julie, die met haar over het doosje heengebogen stond, vloog achteruit: „O bah, wat griezelig, een dode vogel.”

„Hij slaapt,” zei Tommy, „en Amieke kan hem weer beter maken.”

Maar Amieke schudde het hoofd.

„Nee, hoor Tommy. Het vogeltje is dood en al zouden we er nòg zo goed voor zorgen, dan zou het toch niet meer levend worden.”

Sneeuwwitje, die ter ere van de verjaardag met een mooie

zijden strik versierd was, rekte zich uit en kwam snuffelend naderbij.

„Geef die vogel maar aan de kat,” riep Richard.
Maar Amieke sloot het doosje en schudde van neen.

„Nee hoor, ik zal het morgen in de tuin begraven en als het beter was geworden, dan had ik het hier toch niet kunnen houden, Tommy. Want de poes lust veel te graag vogeltjes.”

„Nu moet je ons cadeautje bekijken,” zei Julie ongeduldig. Amieke maakte het pakje los en vond een roze zijden schoudermanteltje, dat met wit dons afgezet was.

„O wat mooi,” riep ze.

„'t is een kapmanteltje,” vertelde Julie. „Als je het omslaat, komen er nooit haren op je kleren.”

„'t is een echt opscheppers-cadeau,” zei Richard. „Julie heeft het bedacht. Wij hadden het veel leuker gevonden om fijne glazen sluiters te geven.”

Julie bekeek de andere cadeautjes, die Amieke gekregen had.

„Dat heb je van juffrouw Wale, hè?” vroeg ze. „Ik heb er ook een gekregen op mijn verjaardag.”

„Welk vers staat er bij jou dan op?”

Julie haalde de schouders op.

„Dat weet ik niet uit mijn hoofd, maar 'k zal wel eens kijken.”

Ze trok Amieke opzij en fluisterde haar in 't oor: „Weet je, dat zij 't zelf gemaakt heeft? Ze is veel te arm om een cadeautje te kopen, hoor.”

„Ik vind het prettig,” zei Amieke, „en ik ben er even blij met als met de andere geschenken.”

Gelukkig kwamen Geert juist binnen met de limonade en het gebak. Ze bekeek het manteltje hoofdschuddend.

„Wat is dat nou, Amieke? Een blousje zonder mouwen? Maar dat is ver! te koud, hoor, dat dunne zijden spul.”

„Nou manteltje voor de haren,” riep Amieke.

„Wou je 't tot van de zomer bewaren? Ja, maar dan is het nog veel te koud.”

De kinderen schudden van het lachen, maar Amieke wist raad. Ze sloeg het keepje vlug over haar schouders en maakte een kambeweging door de haren.

Tommy, die met de poes op zijn schoot zat, schaterde het uit van de pret.

„Laat haar nog eens iets geks zeggen, Amieke.”

Maar daar was Amieke niet voor te vinden.

„We mogen Geert toch niet voor de mal houden. Ze is door haar doofheid toch ook gebrekkig, dat begrijp je toch wel?”

Tommy knikte en zijn gezichtje stond weer ernstig.

„Wat gaan we nu doen?” vroeg Julie.

Amieke wees naar het speelgoed, dat klaarstond. Julie bekeek, met haar handen op de rug, het poppenhuis.

„Mooi, hè?” vond Amieke. „Ik zie het vanmiddag ook voor 't eerst. Het is nog van tante Annemie's moeder. Er is een kelder in en een zolder. Zie je wel? Kijk die slaapkamertjes eens. Er staan net zulke ledikantjes in als in dit huis. Ik heb Geert mogen helpen om het huis schoon te maken. Dat was zo'n leuk werk.”

„Mijn poppenhuis is veel mooier,” zei Julie. „Ik zal 't je wel eens laten zien, als je komt. Er staat een piano in en fijne meubeltjes. Ma brengt er telkens iets voor mee. Ik heb pas een paar leuke kleine schilderijtjes gekregen.”

„Nou ja,” zei Amieke, „natuurlijk is jouw huis mooier. Het is ook veel nieuwer. Met dit huis kun je ook niet spelen, omdat de meubels zo oud zijn, maar 't is toch leuk om te bekijken.”

Richard bladerde in de oude boeken.

„Kom eens kijken, Juul, wat een gekke plaatjes. Hier staat een meisje, dat met een mes speelde en toen zichzelf midden-door sneed.”

Richard las:

MIETJE EN HET MES.

O Mietje, Mietje, pas toch op,
Wat doet ge met een mes?
Speel liever met uw mooie pop
Of brei, of leer uw les!
 Het mes schiet uit,
 Door niets gestuit!
En snijdt haar middendoor
Daar rolt het lijfjen op de grond
De benen blijven staan!
 Nu is 't te laat,
 Geen schreeuwen baat,
 Met Mietje is 't gedaan.

De kinderen schaterden van de lach om het dwaze plaatje, dat naast het versje stond. Men zag er een ouderwets gekleed kind, dat in twee helften viel.

De meisjes vonden het wel leuk nog wat verder te neuzen in de ouderwetse prentenboeken, maar de jongens verlangden al gauw naar wat wilder spelletjes.

Tommy knielde bij het kale vilten paardje en trok het aan de leidsels.

„Hu paard, hu!”

Maar de verteerde leidsels schoten los, toen de kleine hand er wat te hard aan trok, juist op het moment, dat tante Annemie binnenkwam om de spelende kinderen nog wat versnaperingen te brengen.

„O Amieke,” zei ze, „wat is dat nu jammer van dat paard. Je vader heeft er nog mee gespeeld als kleine jongen.”

Toen tante Annemie weg was, zei Julie: „Wat heb je nou aan speelgoed, waar je niet aan mag komen? Heb je geen boeken van jezelf, Amieke?”

Maar Amieke schudde het hoofd.

„Thuis heb ik wel boeken, maar ik heb er geen bij me.

Alleen heeft moeder mijn Kinderbijbel meegegeven. Tante Amalia leest me er dikwijls uit voor."

„Amieke!"

Tante Amalia, die een poosje naar haar kamer was geweest om wat uit te rusten, zat weer op haar plaatsje naast de haard. Ze had Amieke's woorden gehoord en wees naar het mahonie buffet.

„Als je wilt, mag je je Bijbel wel uit de la nemen. Bekijk de plaatjes maar en als jullie er graag wat uit wilt horen, wil ik er wel een hoofdstuk uit voorlezen."

Samen bekeken de kinderen de plaatjes. Amieke, die bijna alle geschiedenissen kende, vertelde wat er op de afbeeldingen te zien was.

De verloren zoon — De barmhartige Samaritaan — De wonderen, die de Heere Jezus gedaan had. Het waren geschiedenissen, die de Van Heeckerentjes ook wel kenden.

Maar van één plaatje kende Amieke de geschiedenis ook niet. „De rijke dwaas" stond er boven en op het plaatje zag je een Oosterling zitten. Hij wreef zich in de handen en keek toe bij het bouwen van een huis. Op de achtergrond droegen knechten bundels koren aan.

„Voor wie wordt dat huis gebouwd, Amieke?"

Zij haalde de schouders op.

„Ik weet het niet goed meer. Ik moet de geschiedenis eerst nog eens lezen. Of neen, ik weet wat. Laten we vragen, of tante Amalia die geschiedenis voorleest."

Met hun vieren schaarden ze zich om tante Amalia. Amieke en Tommy zaten nu samen op het haardbankje aan tante Amalia's voeten en Julie en Richard vonden ieder een voetenkussen.

Met haar lieve zachte stem begon tante Amalia voor te lezen. Het was één van de gelijkenissen, die de Heere Jezus verteld had.

De man, die op het plaatje zat, was heel rijk. Hij bezat

grote landerijen en kreeg zulke overvloedige oogsten, dat hij ze bijna niet kon bergen in zijn schuren. Hij wreef zich de handen en had nergens ogen voor dan voor zijn bezit. Hij dacht er niet aan God te danken. Hij had zelfs geen tijd meer om aan God te denken, zo namen zijn bezittingen hem in beslag. En nu al zijn wensen vervuld waren, zei hij: „Nu ga ik mijn schuren afbreken en grotere bouwen en dan ga ik al mijn schatten verzamelen en voor de rest van mijn leven zal ik niets te doen hebben dan te genieten van mijn bezit. Ik heb nu niets anders meer te doen dan te eten, te drinken en me blij te maken met wat ik heb.”

En toen hij slapen ging, dacht hij: „Nu kan mij niets meer overkomen. Ik heb overal zo goed voor gezorgd. O, wat zal ik nu een fijn leventje krijgen.”

Maar wat gebeurde er? God, die vertoornd was, omdat die man zich alleen maar om zichzelf en zijn bezittingen bekommerde, zeide: „Gij dwaas, in deze nacht zal men uw bezit van u eisen en hetgeen gij bereid hebt, van wien zal het zijn?”

God nam de ziel van dien man weg en toen had hij niets meer aan al zijn geld en goed. Zijn erfgenamen kwamen en verdeelden het. Hij had zijn hele leven alleen gedacht aan zijn aardse schatten en dat was dwaas en onvoorzichtig geweest.

En zijn arme ziel was nu met al de schatten, die hij had, niet meer te redden.

Aan 't eind van die gelijkenis zei de Heere Jezus: „Alzo is het met dien, die zichzelf schatten vergadert en niet rijk is in God.”

Tommy was dicht tegen Amieke aangekropen.

„Maar tegen mij zegt God dat niet, want ik bid altijd wel 's avonds en dan mag ik blijven leven, hè, Amieke?”

Tante Amalia glimlachte.

„Ja, maar Tommy, als je bidt, dan kan God je toch wel wegnemen in de nacht. Alleen heb je dan je ziel aan God toevertrouwd en dan is het niet erg, of God je wegneemt. Want dan ga je alleen maar naar Huis.”

„Maar deze gelijkenis is alleen voor grote mensen,” zei Richard, „want die hebben geld en huizen en wij hebben nog niets van onszelf.”

Tante Amalia schudde het hoofd.

„De gelijkenissen, die de Heere Jezus vertelde, waren bestemd voor jonge en oude mensen. Ook kinderen kunnen zo opgaan in mooie kleren en speelgoed en zo bezig zijn met

zichzelf, dat ze helemaal niet meer denken aan God, den Gever van alles wat ze hebben."

Tante Annemie kwam binnen. Ze knikte tevreden.

„Zo mag ik het zien. Van wilde spelletjes houd ik niet. Geert is in de keuken wat heerlijk belegde toastjes aan 't klaar-maken en die eten we dadelijk op met een beker melk."

„En mogen we dan nog wat sjoelen, tante Annemie?"

Tante Annemie's gezicht betrok even. 't Kletteren van de stenen maakte zoveel lawaai en als er eens een steen weg-schoot.

„Als Geert een stevige tafel in de serre zet, dan kan het best," vond tante Amalia. „En dan weet ik iets leuks. Tante Annemie en ik zullen eens in de la zoeken, of we niet wat prijzen hebben. Voor ieder wat. De eerste, tweede, derde en vierde prijs."

„Hè ja," juichten de kinderen.

Geert bracht juist het blad met toastjes binnen, maar de kinderen hadden bijna geen geduld meer om ze op te eten.

„Richard wint het vast," zei Julie. „Hij kan zo fijn mikken." Maar Richard had dit keer geen geluk. Kleine Tommy behaalde de meeste punten en toen volgden Julie en Richard. Amieke kwam pas in de laatste plaats, maar tante Amalia zei, dat dat maar heel goed was, want Amieke had die dag al zo veel cadeautjes gekregen.

Tante Amalia deelde de prijzen uit. Tommy kreeg een mooie kaatsbal, die wel wat afgeschilferd, maar toch nog heel goed te gebruiken was.

Julie kreeg een mooi zijden lint, dat om een bonbondoos gestrikt had gezeten. Aan Richard gaf zij een zakspiegeltje, waarvan de achterzijde een puzzle was. Vier kleine witte balletjes moesten als tanden van een neger op hun plaats gerold worden.

Amieke kreeg een stukje heerlijke viooltjes-zeep.

Maar toen maakte het bronzen herdertje met een slag van

zijn staf een einde aan de pret. Geert stak haar hoofd om de deur en riep, dat de knecht er was om de kinderen te halen. Tante Annemie verdween met Geert naar de gang om de mantels en jasjes te halen. De kinderen konden die dan in de warme kamer aantrekken.

Op dat moment gebeurde er iets vreselijks. Tommy, kleine wilde Tommy, die heel de middag zo uitbundig genoten had, wilde tante Amalia gedag zeggen. Hij leunde met zijn volle gewicht tegen de rolstoel en deze rolde toen met zo'n vaart achteruit, dat de punt van de duwer tegen het glas van het antieke salonkastje aankwam. Het fijne geslepen gebogen glas brak en viel met heftig gerinkel op het groene fluweel. De kinderen gilden van schrik en tante Amalia keek angstig achterom.

En toen stond daar tante Annemie in de deuropening. Zij had het gerinkel niet gehoord. Haar gezicht stond nog blij en tevreden, omdat deze middag zo goed en rustig verlopen was. En toen zag ze de verschrikte gezichten en zij zag ook het geschonden kastje.

Nu kon ze zich ineens niet meer beheersen.

„Wie heeft dat gedaan?” riep ze. „Wie heeft dat gedaan? Maar wat doet het er ook toe, wie het gedaan heeft. Het is vernield. O, we hadden nooit een kind in huis moeten nemen. Ik heb je nog zo gewaarschuwd, Amalia.”

„Tommy heeft het gedaan,” zei Julie zacht. „Misschien kan het nog wel gemaakt worden.”

Maar tante Annemie luisterde niet eens. Ze duwde de kinderen de gang in en liet hen daar over aan Geert. En zelf liep ze naar haar werkkamertje en sloot zich daar op. Ze snikte het uit om de beschadiging van het oude, dierbare meubelstuk.

Tante Amalia en Amieke aten die avond saampjes en Amieke wilde zich flink houden, maar de tranen biggelden

haar over de wangen om haar verjaardag, die zo'n treurig eind had gekregen.

„Help Geert maar even bij het afruimen en het opbergen van de sjoelbak, liefje en ga dan maar naar bed. Je was zo vroeg op. Morgen is tante Annemie wel weer vergeten, wat er gebeurd is. Trouwens, jij kon ook niet helpen, dat die ruit brak.”

Mopperend bracht Geert Amieke naar bed. Dat had je ervan, als je die wilde kinderen in huis haalde. Van Amieke hadden ze toch nooit last. Die kon wel van de dingen afblijven.

Schreiend lag Amieke in bed. De verjaardag, die zo blij begonnet was, had een droevig slot gekregen.

Tante Annemie zit lang op haar werkkamer die avond. Ze bladert in de papieren, die uit zullen wijzen, of Amieke zich freule mag noemen.

Maar haar aandacht is niet bij haar werk.

Met een vucht scharft ze de papieren weg. Waarom geeft ze zich zoveel moeite, als Amalia en haar broer niets om hun mooie meubels geven en het hun onverschillig is, of zij van adel zijn? Zou het dan niet heerlijk zijn, dat iedereen kon zien, dat er in het oude, oude huis een familie woont, die in stand niets onderdeed voor b.v. de Van Heeckerens?

Ileel laat gaat tante Annemie naar beneden. Maar tante Amalia zit nog in haar rolstoel bij de haard.

„Ben jij nog op, Amalia?”

Tante Annemie's stem klinkt nog wat hees van het huilen.
„Is het wel goed, dat je zo'n verdriet hebt om een dood meubel, Annemie?”

Als haar zuster niet antwoordt, vervolgt tante Amalia:
„Vanmiddag las ik met de kinderen de geschiedenis van den rijken dwars, Annemie. Weet je wel, hoe bezorgd die zich

maakte om zijn bezittingen? En toen.... toen vergat hij zijn ziel.”

„Zeg je dat op mij? Heb ik soms ook korenschuren?” vraagt tante Annemie.

„De Heere Jezus sprak in een gelijkenis, Annemie. De één heeft korenschuren, een ander heeft zijn huis en meubels zo lief, dat hij vergeet, dat hij een ziel te verliezen heeft.”

„Laten we maar naar bed gaan,” zegt Annemie stroef. Ze helpt haar zuster naar bed en gesproken wordt er niet meer.

Maar het duurt die avond heel lang, eer de zusters in slaap vallen.

HOOFDSTUK XI

O, die Sneeuwwitje

't **W**as veertien dagen na Amieke's verjaardag. Amieke kwam van haar lessen en ze liep hard, want ze had tante Annemie een prettige boodschap over te brengen. Mevrouw Van Heeckeren, die er op gestaan had de schade van het gebroken glas te vergoeden, had vandaag bericht gekregen, dat het kastje wel opgezonden zou moeten worden naar een meubelfabriek, maar dat het weer zó gerepareerd zou kunnen worden, dat er niets meer van de beschadiging te zien zou zijn.

Amieke was daar erg blij om. Tante Annemie had wel gezegd, dat ze al de lelijke dingen, die ze op Amieke's verjaardag gezegd had, niet zo bedoeld had, maar Amieke had heel goed gemerkt, dat tante Annemie's ogen telkens dwaalden naar de plaats, waar het kastje gestaan had.

Geert deed haar nu open.

„Zo, zo,” zei ze, „ben je daar? Toe maar, je mantel staat aan de hals weer open en je muts heb je in je hand.”

„'t Is ook zulk mooi weer, Geert.”

Amieke stormde naar binnen en bracht eerst het goede nieuws naar tante Amalia, die als altijd in de serre zat.

„'k Zou 't nu maar direct aan tante Annemie gaan vertellen,” zei tante Amalia. „'k Geloof, dat ze in de kelder is.”

Amieke liep de gang in en trok de kelderdeur open. Sneeuw- witje, die de stem van zijn vrouwtje had gehoord, streek haar langs de benen.

„Kom maar, dan mag je met me mee.”

Met de poes op haar arm liep Amieke naar beneden, waar tante Annemie bezig was haar voorraad te controleren.

„Nou, dat is dan goed afgelopen,” knikte ze, toen Amieke

haar de boodschap gebracht had. „Maar nu gauw naar boven. Een poes hoort niet in de provisiekelder.”

Achter Amieke aan liep tante Annemie naar boven. Amieke liet de poes weer lopen en kroop dicht bij tante Amalia in 't zonnetje. Tante Annemie scheidte wat pruimenjam in een kristallen potje.

Sneeuwitje rekte zich behaaglijk uit en liep op zijn fluwelen pootjes door de kamer naar de salon. Als 't vrouwtje zich niet om hem bekommerde, zou hij zichzelf wel een plaatsje zoeken. Hij waste zich wat en keek eens naar de witte hoezen, die de salonmeubels bedekten.

Neen, daar zou hij niet prettig liggen. Ze kroop lekker in de warmte, op het haardbankje. Met opgeheven kopje keek ze de kamer rond.

Een zonnestraal gleed schuin door de kamer. Er danste een pluisje in het zonlicht, een klein pluisje. Sneeuwitje sloeg er speels met zijn pootje naar, maar 't veertje liet zich niet vangen en zweefde vlug hoger op.

Sneeuwitje likte zich het pootje en begon zich verder te wassen. Als je zo helemaal wit was, moest je jezelf heel dikwijls een extra-beurt geven.

Maar ze hield het pluisje in 't oog, dat dansende kleine pluisje.

Nu was het uit de zonnebaan, maar de poes kon het nog heel goed zien. 't Zweefde nu langs de schoorsteenmantel omhoog.

O, maar daar kon Sneeuwitje heel goed bijkomen. Een sprongetje, een heel voorzichtig sprongetje en hij zat vlak naast de stolp, waaronder het herdertje met zijn bronzen stafje de wacht hield.

Maar toen vergat Sneeuwitje het pluisje, omdat 't zo heerlijk warm was op dat plaatsje. Hij vouwde zijn pootjes onder zijn lijfje en viel in slaap.

O, wat lag die poes daar gevaarlijk. Aan de ene kant 't

herdertje onder de glazen stolp en aan de andere kant een herderinnetje met kanten rokjes en achter hem rechtop tegen de schoorsteenmantel een antiek bord van Delfts blauw.

En toch zou poes heus niets omvergegooid hebben, als hem de tijd gelaten was er weer rustig af te springen. Dan had hij zijn lenige lijfje wel voorzichtig tussen al die mooie spulletjes heen gebalanceerd.

Maar tante Annemie kwam de salon binnen en zag waar Sneeuwwitje zat en toen deed ze het domste wat ze doen kon. Ze gaf een gil en kwam met een vaartje naar Sneeuwwitje toe. En 't poesje, dat nooit door iets of iemand bedreigd was, schrok zo vreselijk. Het vergat zijn poesen-voorzichtigheid en nam een wilde sprong.

Het herderinnetje, dat al meer dan honderd jaar in het oude huis gestaan had, kantelde. Krak, zei haar kanten rokje, dat zo mooi versierd was met roze stenen roosjes.

En het bord, het mooie blauwe bord kantelde en viel kletterend tegen de stolp. Met de stolp gebeurde niets. Het bronzen herdertje bleef rustig staan te midden van al het lawaai, zijn stafje geheven.

Tante Annemie rende achter de poes aan.

„Er uit, lelijk dier, Er uit,“ riep ze.

Ze rukte eerst de kamerdeur open, toen de keukendeur en Sneeuwwitje holde voor haar uit.

Gelukkig stond de buitendeur van de keuken open. Poes wipte naar buiten, één — twee — drie de tuin door en klom tegen de kale wingerdranken naar boven en belandde op de zonnigout. En langs de tuinmuur vluchtte ze verder, weg van dat vreselijke huis, waar haar zo groot gevaar dreigde.

Amieke was bij het onverwachte lawaai opgesprongen. Maar toen ze zag, wat er gebeurd was, had ze zich angstig tegen tante Annalie aangedrukt. Ze snikte zenuwachtig en hield haar hoofd in de schoot van haar tante verborgen.

Tante Amalia, die zelf ook erg geschrokken was, streelde haar nichtje over het haar.

„Stil maar, kleintje,” troostte ze. „Jij kon het toch niet helpen.”

En toen riep ze met haar zachte, vriendelijke stem: „Is er veel gebroken, Annemie?”

Er was wat gerinkel van porselein. Toen stond tante Annemie hoog opgericht vlak voor de rolstoel. Het herderinnetje en het antieke bord hield ze in de hoogte.

„Huil maar niet, Amieke,” zei ze, terwijl ze de vriendelijke stem van tante Amalia nabauwde, „er is helemaal niets gebeurd. Alleen is dit prachtige beeldje afschuwelijk beschadigd en het bord is geschilferd.” En met schampere stem voegde ze er aan toe: „’t Kan allebei naar de mestvaalt.”

Amieke droogde haar tranen en zei met een bevend stemmetje: „Thuis heeft ze zoiets heus nog nooit gedaan, tante Annemie.”

„Wou je zeggen, dat dat akelige beest thuis nooit ergens opklom?”

„Jawel, tante, maar dan kwam ze er weer af zonder iets te raken. Of we tilden haar er af. . . . U hebt. . . . U jaagde haar op.”

„Ja, ik zal het nu wel gedaan hebben,” knikte tante Annemie. „Maar ik zal je dan vertellen, dat dat dier hier niet meer in huis komt. Je kunt het nog wat eten geven en dan brengt Geert het naar het asyl.”

„Annemie!” waarschuwde tante Amalia.

„Je hebt het gehoord, hè?” zei tante Annemie nog eens. „Ik ben niet van plan al onze mooie dingen te laten beschadigen door zo’n vreselijk dier. Als je naar mij geluisterd had, was het nooit in huis gekomen.”

Er werd verder geen woord meer over gesproken. Met een bedrukt gezichtje propte Amieke een paar boterhammen

naar binnen. Telkens keek ze naar buiten, of ze Sneeuwwitje niet in de tuin zag lopen.

„Mag ik naar buiten gaan om Sneeuwwitje te zoeken?” vroeg ze.

Tante Annemie schudde het hoofd.

„Het is nu tijd om naar je lessen te gaan. Als je terugkomt, is het beest wel terug. Een kat loopt in geen zeven sloten tegelijk.”

Tante Amalia trok haar naar zich toe, voor ze naar school ging.

„Ik zal wel zorgen, dat Sneeuwwitje niet weggebracht wordt, voor je terug bent, hoor.”

Amieke moest weer haar zakdoekje te voorschijn halen om de opkomende tranen te drogen.

„Is het erg naar in zo'n asyl, tante?”

Tante Amalia schudde het hoofd.

„'t Is een echt poezenhuis, hoor. Ze weten daar precies wat zo'n diertje moet hebben. Elke dag een vette muis en een half pond leverworst.”

Door naar tranen heen lachte Amieke weer. Maar Geert was beter op de hoogte. Toen ze Amieke uitliet en haar manteltje flink hoog oeknoopte, zei ze: „Je tante heeft me verteld, dat Sneeuwwitje weg moet. Maar als ik er wat aan kan doen, zal 't niet gebeuren, hoor. Ik ken dat asyl wel. 'k Zal niet zeggen, dat de dieren er iets te kort komen en ze zijn er goed bewaard ook. Maar om zo'n arm diertje daar zes maanden in zo'n kaal hok te stoppen, waar het aan alle kanten honden hoort blaffen en Amieke niet heeft om kopjes te geven. Neen hoor, dat is geen doen.”

En toen was Amieke weer helemaal van streek.

HOOFDSTUK XII

Op zoek naar Sneeuwwitje

Geert zegt, dat Sneeuwwitje niet terug is. Heeft u haar ook niet gezien, tante Amalia?"

„Nog met haar mantel aan en haar muts op kwam Amieke de kamer binnen. De vriendelijke oude dame schudde het hoofd.

„Neen, kleine meid. En ze is niet in de tuin geweest ook. Dat weet ik zeker, want ik heb met opzet mijn middagdutje niet gedaan om haar in de gaten te kunnen houden.”

„Wat moet ik nu doen, tante Amalia?"

„O, we geven de moed nog niet op, hoor. Houd je mantel maar aan en je muts op en loop de tuin eens door. Misschien zit hij wel in het gangetje vlak achter de tuin.”

„En als zij daar niet is?"

„Dan loop je achter de huizen langs en je roept af en toe eens en dan zal je zien, dat zij wel komt.”

In de keuken vertelde Amieke aan Geert, dat ze even wegging om de poes te zoeken.

„Maar dwaal niet te ver weg, hoor,” waarschuwde Geert.

„Val niet in de gracht en kom terug voor het donker is. En drink eerst een beker melk op, die hier voor je klaarstaat.”

Met een stukje leverworst, dat Geert haar als lokmiddel voor poes meegegeven had, in haar zak, stapte Amieke even later door het achterpoortje in de tuin.

Tante Annemie, die boven op haar werkkamertje was, keek haar na.

„Poes, poes, poes,” hoorde ze Amieke's stem vleien.

Tante Annemie schudde het hoofd. „Arm ding, zij kan 't toch ook niet helpen. Als ze het dier vindt, mag ze haar tot

morgenochtend houden. Zij moet dan maar zolang in de keuken blijven.”

En als ze haar niet vindt, moeten we maar een advertentie zetten. Weggelopen een witte poes, luisterend naar de naam Sneeuwwitje. Tegen flinke beloning terug te bezorgen. . . .

„Niemand zal van Annemie kunnen zeggen, dat ze slecht is voor een mens of een dier,” mompelde ze.

En toen boog zij zich weer over haar boeken, die haar moesten onthullen of haar geslacht van adel was.

Amieke dwaalde roepend heen en weer langs de tuinen, maar er was geen spoor van Sneeuwwitje te vinden. Achter de huizen om kwam ze op straat. Ze keek de gracht af en liep het bruggetje op. Over de leuning van het bruggetje keek ze naar beneden.

Het water onder haar kolkte. Afval en stukken hout dreven langzaam weg en botsten tegen een oude schuit, die aan de kant gemeerd lag.

Twee straatjongens sprongen van de kant op de schuit en weer terug.

Amieke keek zo geboeid naar het spel, dat ze haar poes even vergat.

Tot één van de jongens plagend zwaaide en riep: „Heb ie wat in 't water laten vallen, zus? Zalle we een duikie nemen om het te zoeken?”

Toen kreeg Amieke een ingeving. Ze zou aan de jongens vragen, of ze Sneeuwwitje ook gezien hadden. Ze speelden hier misschien al een hele tijd.

Amieke boog zich over het bruggetje en riep: „Ik ben mijn poes kwijt. Een witte poes. Hebben jullie die ook gezien?”

„We komen al. Wacht maar effe.”

Achter elkaar holden ze het bruggetje op en Amieke deed hun nog eens het verhaal. De jongste kwam in vuur.

„Een kat. . . zo'n witte kat. . . Ja, die heb ik zien lopen.

Over de leuning van de brug. Ik heb nog ksst, ksst geroepen en toen is die dat straatje ingegaan."

„Jij houdt dat meisje niet voor de gek, hoor," waarschuwde de grootste.

„Nee, echt niet. Willen we meezoeken?"

Amieke weifelde even, maar dan liep ze met de jongens het bruggetje af en verdween in het straatje, waar de jongen de poes had gezien.

„Nou, waar is er nou een witte kat?" vroeg de grootste jongen.

„Ja, die is hier blijven zitten wachten tot wij komen," grinnikte de ander. „We moeten natuurlijk roepen: Poes. . . . poes. . . . poes."

„Poes. . . . poes. . . . poes," hielp de grootste.

Amieke liep met een kleur als vuur tussen de jongens in.

„'k Geloof, dat ik maar weer naar huis ga," zei ze zacht.

„Hij is hier toch niet."

Toen kwam er onverwacht nieuwe hulp. Uit één van de vervelozе huisjes kwam een klein jongetje. Hij had een boterham met stroop in zijn hand en om zijn mond zat een dikke bruine snor van het happen in de stroop.

„Motten jullie een poes hebben?" vroeg hij. „Een witte? Ik weet waar die is. Voor een cent zal ik het zeggen."

Eén van de jongens deed een stap in de richting van den kleinen bengel.

„Je zegt het voor niets, begrepen?"

Amieke tastte in haar zak naar haar beursje.

„Laat maar," zei ze, „ik geef hem wel een cent."

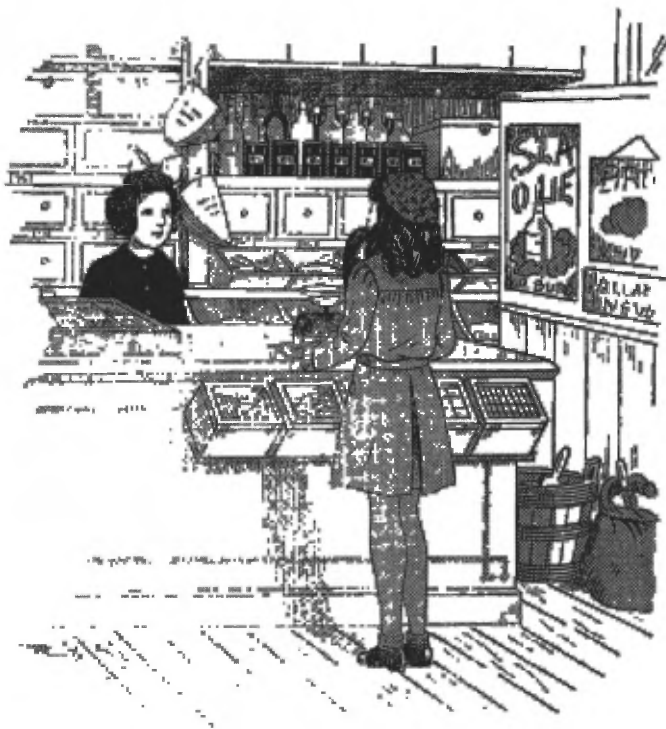
„Dan kunnen wij ook wel een cent vragen," vond de ander.

„Goed, jullie krijgen alle drie een cent, als je de poes vindt," beloofde Amieke.

Het jongetje kwam een stap dichterbij en wees op een kleine kruidenierswinkel midden in de straat.

„Daar is een witte poes binnengelopen."

Amieke stapte het winkeltje binnen en de drie jongens wachtten als drie lakeien voor de deur. Amieke stond in een kleine heldere winkel. Nog voor het belletje uitgegalmd was, kwam er een meisje van Amieke's leeftijd naar voren. Ze was keurig gekleed in een donkerblauw gebreid jurkje en in

het donkere kroeshaar stond een grote witte strik recht op.

„Daaag,” zei ze vriendelijk en toch beleefd. „Wat blijft u?”

„Ik zoek mijn poes,” zei Amieke.

Even betrok het gezicht van het meisje.

„Is zij hier niet?” vroeg Amieke ongerust.

„Ja hoor, zij is hier wel, maar ik had zo gehoopt, dat er

niemand om zou komen. We zijn zulke goede maatjes geworden. Ga je even mee naar achter?"

Amieke keek weifelend naar de deur. Onder een grote reclameplaat keken drie paar jongensogen en volgden met belangstelling de gang van zaken.

„Zij hebben me helpen zoeken en ik heb ze ieder een cent beloofd.”

Amieke deed de deur open en haalde haar beursje te voorschijn. Ze gaf de jongens hun beloning en keerde toen naar het meisje terug.

Op 't zelfde ogenblik riep een stem van achter: „Kan je wel helpen, Pauwtje?"

De twee meisjes liepen nu door een nauw gangetje en kwamen in een kamer. In een grote leunstoel zat een vrouw. Ze had een schouderdoek om en een deken over haar benen.

„Hier is iemand om de poes te halen, Moeke,” zei het meisje zacht.

„Ja Pauwtje, dat dacht ik wel,” glimlachte de vrouw.

„Zulke mooie poesjes zwerven niet rond, zonder dat er iemand navraag naar doet.”

„Kijk, daar ligt zij,” wees Pauwtje.

Achter een grote ouderwetse jaagkachel lag de ondeugende Sneeuwvitje heerlijk toegestopt in een poppenledikant. Alleen haar kopje keek er parmantig bovenuit.

Amieke knielde bij het ledikantje.

„Dag poesje, dag Sneeuwvitje. Ga je mee met 't vrouwtje?"

Doch het poesje knipte alleen maar even met de oogjes en viel spinnend weer in slaap.

„Zij wil niet eens graag mee,” zei Amieke.

„Is poes ver weggelopen?" vroeg de vrouw. „Waar wonen jullie ergens?"

„Ik woon op de gracht, vlak over het bruggetje bij mijn tantes.”

„O ja, dat weten wij wel. Bij de dames Van Waveren, hè?"

Ze wonen in dat heel oude huis. Ze laten hier altijd hun borstelwerk halen.”

„Heet de poes Sneeuwwitje en loopt zij wel vaker weg?” vroeg Pauwtje.

Toen herinnerde Amieke zich weer, waarom poes zo opeens weggedwaald was van huis en ze zei: „Ik mag Sneeuwwitje niet houden. Zij moet naar een asyl, totdat ik weer naar vader en moeder terugga, omdat ze iets gebroken heeft bij de tantes.”

„O, maar dan mag ik haar misschien wel zolang houden,” riep Pauwtje. „Dan kan je er net zo dikwijls naar komen kijken als je wilt.”

Haar moeder schudde lachend het hoofd.

„Hoor nu toch zo'n juffertje Albedil. Laat de jongejuffrouw er ons nu eerst eens wat meer over vertellen. 't Is helemaal niet gezegd, dat de tantes het eens zijn met je plan, Pauwtje.”

„U mag best Amieke zeggen.”

„Goed, Amieke, neem dan een stoel en vertel ons eens wat meer van de wilde streken van Sneeuwwitje.”

Amieke begon zich erg op haar gemak te gevoelen in de gezellige kamer en babbelde er lustig op los. Bovenop de snorrende jaagkachel zong een ketel water. Op de grote ronde tafel, die bedekt was met een rood gebloemd kleed, stond een theeblad met kopjes. Het theelichtje, verborgen achter rood glas, straalde een zacht licht uit en in de vensterbank bloeiden potten hyacinthen en tulpen.

„Misschien lust Amieke wel een kopje thee.”

Amieke knikte en Pauwtje schonk een kopje thee in en presenteerde uit een zwart koekjestrømmeltje met parelmoerscheepjes er op een heerlijk knappend theebeschuitje.

O, wat schrok Amieke, toen de oude Friese hangklok in de hoek van de kamer onder veel gesnor zes slagen liet horen. Ze sprong op.

„Ik moet weg. O, wat zullen de tantes ongerust zijn.”

„Ga jij Amieke maar een eindje wegbrengen, Pauwtje. Dan zal ik wel even in de winkel helpen. Ik zit er warm ingepakt en ik voel me vandaag al heel wat beter.”

„Is u niet erg ziek?” vroeg Amieke.

„Neen hoor, gelukkig niet. Alleen maar een gevatte kou.” Nadat Amieke Sneeuw witje nog even geknuffeld had, legde ze haar weer terug in het poppenledikantje.

„Morgen kom ik zeggen, of zij mag blijven,” beloofde ze. Even later stapten de meisjes de deur uit. Pauwtje gaf Amieke een arm.

„Zo, dat loopt veel gezelliger,” zei ze.

't Begon al aardig donker te worden. De lantarens brandden al. Op 't bruggetje stond Geert. Ze keek alle kanten uit en toen Amieke zo plotseling voor haar stond, drukte zij de hand tegen haar hart.

„Hè foei, ondeugd, wat hebben we in angst gezeten. En heb je de poes niet gevonden?”

Amieke knikte blij.

„Ja, ja, zij is terecht, zij is bij Pauwtje.”

„Zei ze miauw?” zei Geert meewarig. „En waar is ze dan? Heb je haar meegebracht?”

„Ik zal 't je thuis wel vertellen,” glimlachte Amieke.

„Maar ik ga hier terug, hoor,” zei Pauwtje. Kom je morgen weer naar Sneeuw witje kijken, Amieke?”

Deze knikte en liep samen met Geert naar huis. O, wat waren de tantes blij, dat Amieke terecht was.

„Stoute meid, wat heb je ons in angst laten zitten,” zuchtte tante Amalia.

Tante Annemie zette een beker warme melk voor haar neer.

„Hier, je zult wel koud geworden zijn van 't zoeken naar die poes. Heb je haar gevonden?”

Amieke schudde het hoofd en knikte tegelijk. Ja, ze had ook zoveel vragen te beantwoorden. Neen, ze had het niet koud, helemaal niet, want ze was bij Pauwtje in huis geweest. Bij

Pauwtje uit het kruidenierswinkeltje. En ja, de poes had ze gevonden. Die was nu nog bij Pauwtje. Die mocht daar wel blijven.

„Wat is Pauwtje voor een jongen?” vroeg tante Annemie. Amieke schaterde het uit van het lachen.

„Pauwtje is een meisje. Ze is zo leuk. Ik heb haar beloofd, dat ik heel gauw weer naar Sneeuwvitje zou komen kijken. Ik vind het nu lang zo erg niet meer, dat poes niet meer hier mag zijn.”

Tante Annemie kneep de lippen op elkaar.

„Zo ver zijn we nog niet,” zei ze. „Ik heb er niets op tegen, dat je poes in dat winkeltje komt, maar 't kan best zijn, dat die mensen heel wat meer pensioengeld willen hebben dan er voor 't zyl. betaald zou moeten worden. Morgenochtend zal ik er zelf wel eens heen gaan.”

„Mag ik dan mee, tante Annemie?” vroeg Amieke.

„Neen, ik zal alleen gaan,” zei ze.

Amieke wilde nog wat zeggen, maar toen zag ze op het buffet het herderinnetje liggen. Het herderinnetje, dat met een sierlijk gebaar naar geschonden rokje ophield. En toen zuchtte ze maar eens en zweeg.

Alles was toch nog erg goed afgelopen.

HOOFDSTUK XIII

Sneeuwitje's nieuwe tehuis Voor schooltijd

Is u bij Pauwtje geweest, tante Annemie?" was Amieke's eerste vraag, toen ze de volgende dag thuis kwam.
„Trek eerst je kleren maar eens uit, kind en kom dan weer binnen. Ik ben juist terug en tante Amalia weet ook nog van niets.”

Even later zat Amieke op haar plaatsje aan tante Amalia's voeten. Ze slurpte behaaglijk haar chocola uit een van de mooie lange lijzen en wreef haar hoofd af en toe langs tante Amalia's knie.

„Is u er geweest, tante?" vroeg ze weer ongeduldig.

„Ja, ja, ik geloof, dat we er niets op tegen hoeven te hebben, dat de poes daar blijft. Die juffrouw Dormolen en haar dochtertje lijken me heel nette mensen.”

„En wat moeten we voor onze Sneeuwitje betalen?" glimlachte tante Amalia.

Tante Annemie, die zelden met lege handen zat, gaf zo'n vinnige ruk aan de kluwen van haar breiwerk, dat hij ver weg rolde.

„Hm, die mensen willen de poes wel hebben, maar ze willen niet hebben, dat we er iets voor betalen.”

„Dus ze zijn niet zo inhalig geweest, als jij dacht,” zei tante Amalia.

Tante Annemie richtte zich hoog op.

„Je weet nu het belangrijkste, kind. Neem de gebruikte kopjes eens op en breng die naar de keuken.”

Toen Amieke verdwenen was, zei tante Annemie: „Kijk eens, Amalia, jij vindt het misschien erg aardig, dat we niets

hoeven te betalen, maar ik vind zo iets niet prettig. Wanneer iemand iets voor je doet, moet hij daarvoor beloond worden en daarom heb ik afgesproken, dat we voortaan flink wat boodschappen zullen halen bij hen. 't Ziet er keurig uit in dat winkeltje, dus daarom kan het best."

„Och welja en dan moet Amieke maar eens flink wat vleesafval uit de keuken voor de poes meenemen, als ze bij dat meisje op visite gaat."

„Daar kan niets van komen," zei tante Annemie.

„Wat is dat nu? Wil je niet hebben, dat er vleesafval heen gaat?"

„Je begrijpt me verkeerd. Ik wil niet hebben, dat Amieke bij die mensen op visite gaat."

„En waarom dan niet?" vroeg tante Amalia met grote verwonderde ogen.

„Moet ik je dat nu heus nog uitleggen? We moeten Amieke een goede opvoeding geven en dan kunnen we haar toch niet met iedereen laten omgaan."

„En je zegt zelf, dat het een keurige huishouding is."

„Jawel, maar ik heb niet gezegd, dat die kleine Pauline een vriendinnetje is voor Annemie."

„Ze zal er anders heus niet van bederven, als ze daar eens een keer heengaat, hoor," zei tante Amalia. „Ze heeft hier niemand anders dan Julie en die lijkt me heus zo'n aardig meisje niet."

„Wou jij Julie vergelijken met dat kind uit die achterbuurt?" vroeg tante Annemie.

„Welja, 'k zou er een bedelkind van maken, als ik jou was," antwoordde tante Amalia. „Over die dingen denken we anders. Jij beoordeelt de mensen altijd naar hun geld en goederen. Wanneer Pauwtje en haar moeder eerlijke nette mensen zijn, die God vrezen — en dat zou ik hebben onderzocht — dan zou ik er niet het minste bezwaar tegen hebben, Amieke om te laten gaan met dat meisje."

Alsof tante Annemie bang was, dat haar gesprek afgeluisterd zou worden, boog ze zich naar haar zuster toe.

„Vergeet niet, dat misschien zal blijken, dat Amieke van adel is,” zei ze zacht. „Een omgang, die geoorloofd zou zijn voor een gewoon kind, kan niet toegestaan worden aan een kleine freule.”

Voor tante Amalia kon antwoorden, klonk er een bescheiden klopje op de deur en kwam Amieke weer binnen. Ze keek van haar ene tante naar de andere.

„Zal ik na de les dan maar even naar Sneeuwwitje gaan kijken, tante Annemie?”

Tante Annemie schudde het hoofd en zei: „Neen Amieke, jii mag naar dat winkeltje van Dormolen gaan als Geert er boodschappen gaat doen en anders niet.”

„Waarom niet, tante?” vroeg Amieke.

„Kleine meisjes vragen niet waarom, kind,” zei tante Annemie afgemeten.

Amieke zweeg. Ze had zich zo verheugd op het bezoek in de gezellige huiskamer bij Pauwtje.

Toen tante Annemie de kamer uit was, klaagde ze haar nood tegen tante Amalia.

„Vraag u nog eens, of ik mag gaan, tante,” bedelde ze.

Tante Amalia streelde haar over haar krullen.

„Schik je er nu maar in, Amieke. Als je over een half jaartje weer thuis bent, ben je van die lastige tantes verlost en dan mag je weer precies doen, wat je wilt.”

Amieke lachte. Precies doen wat ze wilde, mocht ze thuis ook niet, maar haar ouders waren toch lang zo streng niet als tante Annemie.

Amieke ging naar haar middaglessen. Ze liep langzaam. Ze was een beetje vroeg, alle schoolkinderen waren nog op de weg.

Juist toen ze de hoek van de gracht om wilde slaan, hoorde ze achter zich roepen: „Dag Amieke.”

Ze keek om. Daar kwam Pauwtje aan met haar vriendinnetjes. Amieke keerde om en liep terug.

„Ga je naar school?” vroeg ze.

Pauwtje knikte en wees naar de andere meisjes.

„Ja, wij gaan naar school en zij zitten allemaal in mijn klas. We moeten dezelfde kant uit. Waar ga jij op school?”

„Ik ben niet op school. Ik krijg les aan huis bij Julie van Heeckeren.”

„Bah, wat lijkt me dat ongezellig,” zei één van de meisjes.

„Met z'n tweeën in een klas. Dan krijg je zeker altijd beurtten.”

„Er zijn nog twee jongens ook.”

Pauwtje had zich losgemaakt van de anderen en was naast Amieke komen lopen.

„Waarom ben je niet naar Sneeuwwitje komen kijken?” vroeg ze. „Je had het toch beloofd. Hij voelt zich anders al helemaal bij ons thuis.”

„Zaterdag kom ik met Gaert,” zei Amieke. „Tante wil niet hebben, dat ik alleen uitga.”

„Zal ik je dan een keer komen halen?”

Amieke kreeg een kleur en schudde het hoofd. Ze had heel goed begrepen, dat tante Annemie niet graag wilde, dat ze bij Pauwtje aan huis kwam.

„Hè toe, loop nog een eindje mee,” bedelde Pauwtje.

Dat deed Amieke, ze ging nog een straatje mee en nog een straatje. Toen stond ze vlak voor het schoolhek, waar kinderen stoeiden en speelden.

„Gaan jullie altijd dezelfde weg?” vroeg Amieke. „Dan ga ik altijd een beetje vroeg van huis en kom je tegemoet.”

„Kom maar bij ons op school,” riep een van de meisjes.

„Hè ja,” zei Pauwtje, „dat moest je doen. Wat zou dat leuk zijn, Amieke.”

Op een drafje liep Amieke naar de Van Heeckerens. Nu zou ze bijna te laat komen.

Hijgend liet ze zich even later op een stoel in de tuinkamer vallen.

Tommy stond al op haar te wachten.

„Je bent erg laat, hoor,” knorde hij. „Ik heb al net zo lang gewacht.”

Amieke knuffelde het kleine kereltje en pakte toen haar boeken uit. Ze dacht aan vaders woorden. Wanneer het haar hier niet beviel, dan zou ze wel naar school toe mogen gaan. Zes maanden zou ze nog bij de tantes blijven.

Zes maanden was eigenlijk nog een heel lange tijd. Zou ze vragen aan tante Annemie, of ze naar school mocht?

Maar dan keek ze naar Tommy, die dicht bij haar stond. Neen, voor Tommy zou ze hier blijven. Voor Tommy en voor juffrouw Walen.

Maar wat het gezelschap van Richard en Julie betrof, dit wilde ze graag ruilen voor dat van Pauwtje en haar vriendinnetjes.

HOOFDSTUK XIV

Amieke wil naar school Tante Annemie is boos

Over het hekje van het bruggetje wachtte Amieke op Pauwtje en de andere meisjes. Toen zij ze in de verte aan zag komen, zwaaide ze met haar schooltas.

Gezellig gearmd stapte ze even later naar school.

„Heb je nu al gevraagd, of je bij ons op school mag komen, Amieke? Je hebt toch gezegd, dat dat van je vader wel zou mogen.”

„Van mijn ene tante mag ik vast niet. Van de andere misschien wel,” weifelde Amieke.

„Hè, 't zou zo leuk zijn,” babbelde Pauwtje. „Je zou naast mij kunnen zitten. Ik zit alleen in een bank.”

„Blijf nog een beetje bij ons op de speelplaats,” vroeg een van de meisjes, toen ze bij het hek waren.

„Dat mag toch niet,” schrok Amieke.

„Als de meester merkt, dat je er bent, dan zeggen we, dat je gauw hier op school komt.”

„Misschien hier op school komt,” verbeterde Amieke. „Ik weet toch niet, of het mag.”

Toen Pauwtje een mooi, groot, dik springtouw te voorschijn haalde, kon Amieke de verleiding niet langer weerstaan.

„Ik spring eventjes mee,” zei ze.

Hè, wat heerlijk. Amieke deed met een kleur als vuur mee. Achter elkaar de bocht in. Pauwtje en een ander meisje draaien het touw. Het ging zo vlug. Hup — er in. Hup — er uit. Als je niet sprong als een kievit, raakte het touw je

rokje en dan was je af. En als je uit de bocht kwam, moest je op een holletje lopen om weer een plaatsje te krijgen in de rij.

In — spin — de bocht gaat in.

Uit — spuit — de bocht gaat uit.

Lachend drentelde de hoofdonderwijzer dichterbij. Pauwtje zag hem komen en kreeg een kleur als vuur. O, nu zou hij zien, dat er een vreemd kind op de speelplaats was. Ze was er al lang zo zeker niet meer van, dat zij hier mocht zijn.

Door de schrik draaide ze langzamer en Amieke, die juist de bocht insprong, raakte af.

Nu zag ook Amieke den hoofdonderwijzer. Verschrikt wilde ze haar tas grijpen en weglopen, maar mijnheer Merkelens legde zijn beide handen op haar schouders.

„Wat hebben we hier nu voor een vreemd eendje in de bijt?”

„Ik wilde. . . . ik heb touwtje gesprongen,” hijgde Amieke.

„Ja, dat zie ik wel, maar hoe kom jij hier?”

„Ze komt hier gauw op school, mijnheer,” zei Pauwtje.

„Ben je dan nu nog op een andere school?” vroeg mijnheer Merkelens.

„Ik krijg nu bij Julie van Heeckeren aan huis les,” vertelde Amieke.

„En wilde je hier op school komen?” vroeg de hoofdonderwijzer.

„Als tante het goed vindt, meneer.”

De onderwijzer keek op zijn horloge.

„Maar dan mag je wel maken, dat je naar de les komt, hoor.

Die zullen toch zeker ook wel om negen uur beginnen?”

„Mag ze vanmiddag weer een poosje meespringen, meneer?”

Mijnheer Merkelens knikte.

„Ja hoor, dan kan ze vast aan ons wennen.”

Even later was Amieke op weg naar haar lessen. Ze liep niet meer zo hard. Ze kwam toch altijd nog wel op tijd.

Tommy wachtte haar pruilend,

„Hè Amieke, nu ben je al weer zo laat. Kijk eens wat een mooi plaatje ik van Julie gekregen heb.”

Hij liet Amieke een prentje zien, waarop een kameel stond afgebeeld.

„Mooi hoor,” prees Amieke.

„Ik moet van Julie aan juffrouw Walen vragen, waarom een kameel een bult heeft,” zei hij.

Amieke legde haar hand op het plaatje.

„Neen Tommy, dat mag je niet vragen.”

„Waarom niet?”

Amieke kon hem geen antwoord meer geven. Julie kwam binnen en legde met een verveeld gezicht haar boeken op tafel.

„Bah, wat had dat mens ons veel huiswerk gegeven. Ma zal vragen, of we niet meer zoveel werk opkrijgen.”

Tommy trok Amieke aan haar mouw.

„Waarom mag ik dat van die bult niet vragen aan juffrouw Walen?”

„Daarom niet,” zei Amieke.

„Dat mag je best vragen, hoor,” zei Julie.

„Neen, dat mag hij niet en jij weet heel goed, waarom niet. Je hebt Tommy opgestookt om dat te vragen, omdat juffrouw Walen een . . . een hoge rug heeft.”

„Goede morgen, meisjes. Dag Tommy.”

Met een ruk keerde Amieke zich om. In de deuropening stond juffrouw Walen. Ze had Amieke's woorden gehoord en keek van de een naar de ander.

Amieke pakte Tommy het prentje af en verscheurde het.

„Lelijke kat,” mompelde Julie.

Tommy schoof met een verlegen gezichtje naar de tafel en juffrouw Walen liep naar de kachel om haar handen te warmen.

„Fris, hè meisjes?” zei ze zacht.

Met tranen in haar ogen boog Amieke zich over haar boek. O, die nare Julie. Nu had juffrouw Walen gehoord, wat ze gezegd had.

Stil verliep de morgen. Toen ze naar huis gingen, trok juffrouw Walen Amieke's arm door de hare.

„Vind je 't niet prettig op de les, Amieke?”

Deze haalde de schouders op. Ze wilde geen heilig boontje schijnen en klagen over Julie en Richard.

„Vind jij ook, dat ik te veel huiswerk geef?”

Amieke schudde heftig het hoofd.

„Nee, juffrouw, helemaal niet. Ik vind het fijn om bij u te zitten, maar . . . maar . . .”

„Ik begrijp wel, dat je 't niet zo prettig hebt, Amieke, maar voor jou duurt het niet zo lang.”

„Als de tantes het goed vinden, mag ik naar school,” zei Amieke. „Ik weet zo'n leuke school.”

„Wou je ons dan in de steek laten, Amieke?” vroeg juffrouw Walen.

De gouvernante keek zo bedroefd. Ze had het niet gemakkelijk bij Baron van Heeckeren. De kinderen konden haar zo plagen. En ze kon het lesgeld niet missen. Sedert Amieke de lessen bijwoonde, was alles toch veel beter gegaan. Tommy was veel liever en 't leek wel, of Julie zich dikwijls schaamde tegenover Amieke.

En vanmorgen had ze heel toevallig weer een paar woorden opgevangen, waaruit ze begrepen had, dat Amieke haar verdedigde, die kleine dappere meid.

„'t Zou zo leuk zijn op een gewone school,” zuchtte Amieke. Ze waren nu bij het bruggetje beland.

„Dan moet je 't maar gauw aan je tantes vragen, Amieke,” zei de juffrouw met een weemoedig lachje. „Anders wordt de tijd zo erg kort.”

„Als tante Annemie er maar niet boos om wordt,” weifelde Amieke.

„Je vader vindt het toch goed. Zeg me vanmiddag maar eens, wat de tantes er van gezegd hebben.”

Zenuwachtig schoof Amieke heen en weer op haar stoel. Ze wilde nu vragen, of ze naar school mocht, maar ze durfde niet.

Wacht, nu zou ze zachtjes tot drie tellen en het dan ineens vragen. Een... twee... drie....

„Tante Annemie, mag ik naar school?”

Onverwacht plofte de vraag er uit. Tante Annemie liet van schrik haar mes vallen.

„Kind, je laat me schrikken. Wat bedoel je?”

„Ik wil zo graag naar een echte school. Vader heeft gezegd, dat ik er naar toe mocht gaan, als ik wilde.”

Tante Annemie kreeg een kleur van opwinding.

„Begrijp je zelf niet, dat we mevrouw Van Heeckeren niet zo voor 't hoofd kunnen stoten? 't Is een heel voorrecht, dat je met dat freuletje samen les krijgt.”

„Die Julie plaagt altijd juffrouw Walen,” zei Amieke verdrietig.

„Daar hoef jij niet aan mee te doen.”

„Nee tante, maar ik moet er bij zitten en 't zou zo leuk zijn op die andere school.”

„Op welke andere school?”

„Op de school van Pauwtje en de andere meisjes.”

„Wou je me vertellen, dat je achter mijn rug omgaat met dat kind uit dat winkeltje?”

„Annemie,” waarschuwde tante Amalia.

„Ga je toch naar dat meisje toe?” vroeg tante Annemie. Amieke schudde het hoofd.

„Ik ga met die meisjes naar school en vanmorgen heb ik op hun speelplaats gespeeld.”

„Je moet geen dingen achter mijn rug doen, die ik niet hebben wil, Amieke. Jij volgt de lessen bij Julie en daarmee uit.

En voortaan ga je niet meer zo vroeg naar school.”

Toen tante Annemie de kamer uit was, trok tante Amalia haar kleine nichtje naar zich toe.

„Juffrouw Walen heeft me verteld, dat ze 't heel niet prettig zal vinden, wanneer je weer naar je huis teruggaat Amieke. En ze zou het erg naar vinden, als je nu al van haar lessen verdween.”

Met tranen in haar ogen stapte Amieke een paar minuten voor tweeën naar haar lessen. Pauwtje en haar vriendinnetjes waren in geen velden of wegen meer te zien. Zouden zij lang op haar gewacht hebben?

Zaterdag mocht ze met Geert weer boodschappen halen en dan zou ze Pauwtje wel vertellen, dat ze niet naar een gewone school mocht. En dan moest Pauwtje het maar tegen dien vriendelijken meneer zeggen. Want die zou ook niet begrijpen, waar zijn nieuwe leerling bleef.

Geert en Amieke doen boodschappen

Pauwtje Dormolen wreef met een doekje over het witte zeiltje, dat op de toonbank gespannen zat, tot er geen smetje meer op te zien was.

Vanmiddag zou Amieke komen, Amieke met de dienstbode uit het mooie, oude, deftige huis en dan moest alles nog veel meer blinken dan anders.

Met haar breikous in de hand klom Pauwtje op het krukje achter de toonbank. Nu kon ze haar naadjes afmaken en tegelijk op de bel letten.

Onder het glas van de snoepkist lagen de lekkernijen, die de kinderen in de buurt kwamen ruilen voor een cent. Pepermunt, toffees, stroopballetjes, zoute drop en zakjes met koekkrumels. Moeder wilde niets van het hard gekleurde snoepgoed in haar winkel hebben, dat zo ongezond was voor kinderen.

„'t Is al erg genoeg, dat ze hun centen versnoepen en niet sparen,” zei moeder altijd. „Maar dat brengt de buurt mee.”

„Tingelingeling,” zei het belletje. Kleine Marten, een schooiertje uit de buurt, legde zijn centje voor Pauwtje neer.

„Een cent kopen, Pauwtje.”

Terwijl hij weifelend over de bak met snoepgoed gebogen stond, kwamen Geert en Amieke binnen. Tegelijk stond juffrouw Dormolen ook al in de winkel. Ze pakte het lijstje van Geert aan en begon de boodschappen klaar te maken.

Twee pond zeep. De schep ging in de weke gele massa en werd afgestreken op het bruine papier. De naald van de weegschaal wefelde heen en weer.

Pauwtje hielp het jongetje de winkel uit. Een vloeipapiertje met dropjes had hij in de hand geklemd.

„Daar verdienen je ook niet veel aan, juffrouw Dormolen.” Geert plantte de bruine hoorn, die ze gebruikte als ze een gesprek moest voeren, in haar oor en wachtte op het antwoord.

„Alle beetjes helpen, juffrouw Geert. En 't hoort nu eenmaal bij de buurt.”

„Als ik u was, verhuisde ik naar een betere wijk. 't Winkel-tje is veel te netjes voor zo'n straatje.”

Juffrouw Dormolen glimlachte.

„We hebben hier een goede boterham, juffrouw Geert en we kunnen menige arme stakker in de buurt helpen met woord en met daad.”

Terwijl juffrouw Dormolen en Geert nog wat verder bab-belden, nam Pauwtje haar vriendinnetje mee naar de achter-kamer, waar Sneeuwvitje opgerold achter de kachel lag. Amieke nam haar op de schoot en ging bij de kachel zitten.

„Hè, wat is 't hier toch gezellig.”

„Blijf dan een poosje hier,” zei Pauwtje argeloos. „'t Mag best van moeder.”

Amieke kleurde en streelde Sneeuwvitje, die van plezier haar nageltjes scherp op de mouw van Amieke's windjak.

„Zeg, waar blijf je toch 's middags voor schooltijd,” babbelde Pauwtje verder. „We hebben gisteren zo lang op je ge-wacht, dat we bijna te laat zijn gekomen. Wanneer kom je nu bij ons op school?”

„Ik mag niet meer zo vroeg naar mijn lessen en ik moet bij Julie blijven.”

„Hè bah, wat vervelend. Waarom moet dat nou?” vroeg Pauwtje. „Je hebt zelf gezegd, dat je van je vader wel naar school mocht.”

Amieke haalde de schouders op.

„Mijn tante Annemie wil hebben, dat ik op de les blijf.”

Op dat moment keek Geert om het hoekje.

„Hoe denk je er over, Amieke? Mijn boodschappenmandje is weer vol.”

„Hè toe, juffrouw Geert, mag Amieke nog even blijven?”
Juffrouw Dormolen, die juist binnen kwam, had Pauwtje's vraag gehoord.

„Als Amieke mee moet met juffrouw Geert, mag je niet vragen, of ze wil blijven, Pauwtje.”

„Hè toe, Geert, mag ik nog even bij Pauwtje blijven?”

„Nee, nee,” lachte Geert, „samen uit, samen thuis. Maar 'k weet het goed gemaakt. Ik blijf ook nog eventjes.”

Juffrouw Dormolen schonk een kopje thee in en Pauwtje haalde een scizaltje koekjes uit de winkel.

Maar toen Geert eindelijk opstond om weg te gaan, begreep Amieke wel, dat ze nu mee moest gaan met Geert.

„Dag lieve Sneeuwvitje, tot Zaterdag, hoor.”

„Hè, kom Woensdagmiddag met me spelen,” vroeg Pauwtje.
Amieke schudde het hoofd.

„Ik denk niet, dat ik dat mag, Pauwtje.”

Toen Geert en Amieke weg waren, trok juffrouw Dormolen haar dochtertje naar zich toe.

„Pauwtje, je mag niet meer vragen, of Amieke bij je op visite komt.”

„Maar waarom dan niet, moeder?” vroeg ze met grote verwonderde ogen.

„Amieke woont in zo'n mooi groot huis.”

„O maar moeder, ze komt hier heel graag, ze is geen sikkepitje trots,” zei Pauwtje.

„Nee, dat is ze ook niet, maar misschien, dat haar tante het beter vindt, dat ze hier niet te vaak komt.”

„O, die tante” zuchtte Pauwtje. „Daar mag ze helemaal niets van.”

Toen het winkelbelletje weer pinkte, stapte juffrouw Dormolen naar voren. Nee, Pauwtje mocht niet meer vragen, of Amieke mocht komen. Het was jammer, want Amieke

was een lieve kleine hartelijke meid, die geen greintje verwaand was. En dat behoefde ook niet. Waarom zou Amieke, die misschien een mooier jurkje droeg en in een mooier huis woonde dan haar dochtertje, niet om mogen gaan met haar kleine meid?

Juffrouw Dormolen schudde het hoofd. Ze had de hooghartige trek gezien op het gezicht van Amieke's tante. Juffrouw Van Waveren vond haar nichtje geen gezelschap voor Pauwtje. Dan zou juffrouw Dormolen tonen, dat ze haar plaats kende.

HOOFDSTUK XVI

Brand

Heel stil is het in 't oude huis op de Gracht. In haar statige bed slaapt Amieke, heel warm ingestopt door Geert.

En boven op haar kamer snurkt Geert in een bed, dat zijn groen saaien gordijnen nog heeft. Ouderwets maar warm hoor, vindt Geert.

Op één van de benedenkamers ligt tante Amalia. Zij woelt heen en weer en kan de slaap maar niet vatten. De pijn in haar benen is vandaag weer zo heel erg. En waar blijft haar zuster toch? De oude stadstoren heeft al halftwaalf geslagen.

Waar is tante Annemie? Op haar werkkamertje zit ze over oude, vergeelde papieren gebogen. Vandaag is haar een uittreksel toegezonden uit een oud doopboek.

Ze leest de namen, die opgetekend zijn in de tijd, toen er nog geen namen op het stadhuis genoteerd werden.

Annemie Aleida van Waveren — geboren 1780, gestorven 1823. Gehuwd geweest met Pancras Sterenberg-Hoogerwoerd.

Zij stierf jong. Drie en veertig jaar was ze. Tante Annemie strijkt de vergeelde bladen glad. Zou deze grootmoeder haar iets verder brengen met haar levenswerk? Het uitzoeken van haar stamboom, tot ze gevonden heeft van wat hoge afkomst hun geslacht is?

Met moeite ontcijfert ze de aantekeningen naast de naam van haar grootmoeder. Annemie Aleida van Waveren stierf aan de pokziekte. Zij verpleegde de besmette patiënten dag en nacht, tot zij zelf gegrepen werd door de verraderlijke ziekte. Toen ze haar werk neer moest leggen, had ze gezegd:

„Mijn leven behoorde Christus. Nu ga ik sterven, maar dat zal mij gewin zijn.”

O, tante Annemie kent deze grootmoeder al lang uit de verhalen van haar moeder en grootmoeder. Er is in de familie-papieren heel veel over haar te vinden. Een vrome vrouw, wier leven aan Christus was gewijd.

Maar daar vraagt tante Annemie nu niet naar. Het is voor haar van veel groter belang om uit te vinden in welke stand die grootmoeder leefde.

Tante Annemie draait de blauwe porceleinen petroleum-lamp, die ze van Amieke's kamer genomen heeft, wat hoger op. Lastig, dat er op deze verdieping geen electrisch licht aangelegd kon worden. 't Oude huis zou zo beschadigd worden door zo'n aanleg.

Tante Annemie rekt zich uit en wrijft zich door de ogen. Ze leunt terug in haar stoel. Hè, wat worden die ogen zwaar. Ze moet naar bed. . . . ze moet naar bed. . . .

Tante Annemie mijmert met gesloten ogen over die overgrootmoeder, die meer dan een eeuw geleden in ditzelfde huis woonde en werkte. Zij droeg háár naam, was van háár geslacht.

Was ze van adel? Dat was niet zeker. Maar ze behoorde aan den Heere Jezus.

En zij. . . . Annemie?

Als zij opgeroepen werd, zou zij dan ook kunnen zeggen: Mijn leven behoorde Christus?

Tante Annemie dommelt. De papieren glijden van haar schoot. Ze wil ze grijpen, maar ze grijpt het tafelkleed. De lamp valt om. Een grote vlam lekt gretig aan het met olie gedrenkte kleed.

Tante Annemie wil de vlam doven. Zij wil ook haar papieren redden, de papieren, waar ze zo heel lang aan werkte. Ze bukt zich, ze grijpt. De kanten fichu van haar zwarte japon vat vlam. Ze rukt de deur open.

Help.... help.... brand....

Tante Annemie's noodkreet snerpt onheilspellend door het huis. Wie zal 't horen?

Tante Amalia.... die hoort het wel. Maar die kan niet lopen. Zij richt zich op. Haar verlamde benen proberen te staan, maar ze zakt ineen naast haar bed.

Dan neemt ze tante Annemie's noodkreet over: „Help.... help.... brand!”

Geert, die zou kunnen helpen, maar Geert slaapt en zij is doof.

En Amieke? Amieke droomt, dat Pauwtje over het bruggetje loopt en pardoes in de gracht valt.

„Help.... help....” roept Pauwtje. „Help.... help.... brand....”

Amieke vindt het zo raar, dat Pauwtje „brand” roept, als ze in het water ligt.

Ze wordt half wakker van de vreemde droom en wil zich op haar andere zijde leggen om verder te slapen.

„Brand.... brand.... help.... help....”

Maar nu wordt Amieke helemaal wakker. O, wat schrikt zij. Er wordt geroepen. Het 's tante Annemie, die zo akelig gilt.

Amieke springt het bed uit en loopt naar de kamer van Geert. Ze stoot zich, ze doet zich pijn, maar ze ziet de vlammen in het kleine kamertje.

„Geert.... Geert.... het huis brandt.”

't Duurt even, voor Geert wakker is, maar dan handelt ze flink en doortastend. Er is geen tijd om kleren aan te trekken. Ze slaat een wollen deken om Amieke heen en draagt haar half langs het kamertje, waar de vlammen al uitslaan. Als ze de trap af is, ziet ze tante Annemie kermend in de gang liggen. De brandende fichu heeft ze van haar hals gerukt, maar haar kin en haar handen zijn overdekt met brandwonden.

Geert loopt naar de telefoon en belt de brandweer. Ze grijpt mantels van de kapstok. Amieke krijgt een mantel om van haarzelf. Hier, haar blote voetjes maar in een paar grote kameelharen pantoffels. En nu de deur uit.

Neen, Geert blijft bij de tantes. Amieke moet de deur open zetten en om hulp roepen. Er moet geholpen worden. Alleen kan de oude Geert de dames niet wegdragen.

Op de stoep van 't oude huis staat Amieke en zij roept en schreeuwt tot haar stem er schor van is. Het is zo donker en zo stil buiten. Zal niemand haar horen?

De brandweer rukt uit. Forse brandweermannen, gehelmd en gelaarsd, klimmen op de grote auto, die dag en nacht klaarstaat. Zij geven het elkaar door: Er is brand in het oude huis op de Gracht.

Ze rukken uit en ze maken zo mogelijk nog groter haast dan anders.

Het brandende huis is niet ver van de brandweerkazerne verwijderd. Een paar straten door, een bruggetje over, dan zijn ze er.

Ze stoppen en springen van de wagen.

Zijn er nog mensen in huis? Die moeten allereerst gered worden.

Forse mannenarmen dragen tante Amalia en tante Annemie naar buiten. Een politie-agent heeft getelefoneerd om een ziekenauto.

Vlugge rustige zusterhanden helpen de versufte dames in de auto. Geert en Amieke staan bibberend tegen elkaar geleund. Om gezonde mensen kunnen die brandweermannen zich niet bekommeren. Die moeten maar ondergebracht worden bij de burens. Maar er zijn hier geen burens. Er zijn alleen maar kantoren op de oude Gracht.

Uit de steegjes en slobjes komen mensen aansnellen. 't Oude huis brandt. Het nieuws gaat van mond tot mond.

Juffrouw Dormolen heft het hoofd op en legt het naaiwerk neer, waar ze nog zo laat mee bezig is. Voetstappen langs het raam! Zoveel gerucht op straat!

Ze dekt Pauwtje zorgvuldig toe en slaat een wollen doek om. Buiten hoort ze de onheilstijding: het oude huis brandt! Haar voeten reppen naar de Gracht. Zij dringt door tot vlak bij het huis. Daar vindt ze Geert en Amieke.

Zij bedenkt zich geen ogenblik. „Stakkers,” zegt ze, „toe, ga maar met me mee naar mijn huis.”

Geert en Amieke gaan mee naar het winkeltje. Helpen kunnen ze hier toch niet meer. Amieke weet niet, of ze waakt of droomt, als ze een uur later ligt te klappertanden in de bedstede naast Pauwtje.

En Geert? Geert ligt in de bedstede van juffrouw Dormolen. Tussen hagelwitte schone lakens, heel warm ingestopt.

En juffrouw Dormolen zelf? Zij schuift haar armstoel dicht bij de kachel en trekt een dikke mantel aan. Een wollen deken legt ze over haar knieën.

Slapen zal ze niet veel vannacht, maar daar geeft ze niet om. Er waren mensen in nood en zij heeft geholpen.

Haar Heiland leerde haar dat immers toen hij zei: „Hebt uw naasten lief als uzelfen.” En juffrouw Dormolen heeft gehoorzaamd en Amieke en Geert meegenomen naar haar huis.

En hoe gaat het verder met 't oude huis?

Gretig lekken de vlammen aan de oude kurkdroge balken en binten. Forse waterstralen proberen de vlammen te bedwingen. Vuurtongen wringen zich naar rechts en naar links. Ze grijpen naar nieuw voedsel.

Het vuur is sterk, maar niet sterk genoeg om het te winnen van het water. Het sist en blaast van teleurstelling nu het de buit niet in zijn geheel kan verslinden.

O, het heeft veel schade aangericht. Het kabinetje is uitge-

brand en de overloop is zwaar gehavend. En 't bluswater is maar neergeplensd in gang en kamers. Maar 't huis, het oude huis, staat nog.

De brandweerlieden houden tot de morgen de wacht.

Ach, wat ziet het huis er uit. De oude Friese gangklok staat stil en de lopers en de gordijnen zwemmen in het water.

En de dolfijnen onder aan de trapleuning, die elkaar al eeuwen in de staart beten, zijn gebroken, doordat de grove laars van een brandweerman er tegen getrapt heeft.

En 't mooie gebloemde fonteintje met de waterbak er boven, die altijd gevuld werd door Geert, ligt vergruizeld.

Er is schade, er is veel schade. Maar de brandweermannen knikken opgewekt tegen elkaar. Ze wijzen elkaar 't jaartal op de muur.

„Kijk maar: 1730. 't Zou jammer geweest zijn, als 't afgebrand was. Meer dan twee eeuwen staat het er.”

Ja, ja, het huis, het oude huis is blijven staan op de Gracht.

HOOFDSTUK XVII

In 't ziekenhuis. Bij Julie

Tante Amalia zit voor het bed van tante Annemie. Stil en bedroefd kijkt ze naar haar zuster, die nog niet gesproken heeft sedert ze hier gebracht werd.

En toch is zij niet erg ziek. Ze heeft wel lelijke brandwonden opgelopen aan hoofd en handen, maar de heftigste pijn is nu wel geleden en over veertien dagen zal ze volgens de dokters het ziekenhuis wel kunnen verlaten.

Tante Amalia buigt zich over het bed.

„Ben je wakker, Annemie?”

„Uit het verband, dat maar een klein gedeelte van het gezicht openlaat, slaat tante Annemie haar ogen op naar haar zuster. Stille, bedroefde ogen.

„Ja, ik ben wakker.”

De zuster is ook binnengekomen.

„Hia, ha,” zegt deze, „is de schone slaapster eindelijk ontwaakt? Hebt u haar al verteld, dat u gaat vertrekken?”

Zij knikt tegen tante Annemie.

„Tante Amalia gaat hier vandaan, hoor. Die hebben ze hier wel heen gebracht, maar dat is een gezonde zieke en daar is hier geen plaats voor.”

„Waar ga je heen, Amalia?”

„Ik ga naar juffrouw Walen en Geert gaat naar haar zuster.”

Tante Annemie heeft de ogen weer gesloten. Als ze na een poosje haar zuster weer aankijkt, glinsteren er tranen in haar ogen.

„Niet huilen, Annemieke,” zegt Amalia en ze legt haar hand heel voorzichtig op een van de gezwachtelde handen. „Ben

je nu kalm genoeg om te horen, wat er met het huis gebeurd is?"

„Is het helemaal afgebrand?" vraagt tante Annemie zacht. Tante Amalia's gezicht straalt.

„O, als je dat gedacht hebt, durf ik je wel te vertellen hoe 't er bij staat. Het huis is lelijk beschadigd en we zullen veel mooie oude dingen moeten missen. Maar het staat nog, Annemie, het huis staat er nog."

Maar de tranen blijven vloeien uit Annemie's ogen. Tante Amalia droogt ze voorzichtig met haar zakdoek en noemt haar zuster weer bij het naampje uit haar meisjesjaren.

„Ben je zo bang geweest voor ons huis, Annemieke?"

Maar dan schudt tante Annemie het hoofd en ze begint te praten. Tante Amalia moet met haar oor heel dicht op het bed buigen om de zwakke stem te kunnen verstaan.

„Ik heb zo'n angst uitgestaan, Amalia . . . toen ik dacht . . . dat ik moest verbranden. Denk je eens in . . . zo de eeuwigheid in te gaan . . . net als die rijke dwaas."

„Nee, nee, zo was je niet, Annemie."

„Ja, zo was ik wel . . . alleen het huis bestond voor me . . . Het huis . . . en de oude meubels . . . Ik wilde weten . . . of we van adel waren . . . daarover dacht ik dag en nacht . . . Maar ik sloot mijn hart voor Jezus . . ."

Tante Amalia huilt nu ook.

„Stil nu maar, Annemie. Nu is immers alles weer goed."

„God liet me nog het leven . . . en nog de tijd om me te bekeren. En 't huis mochten we nog behouden, Amalia."

Tante Amalia knikt en haar ogen stralen nu.

„Ja, het huis mochten we ook nog houden . . . God is goed . . . zo geduldig."

Dan gaat de deur weer open. De zuster komt weer binnen. Voor haar uit loopt Amieke. Die heeft een bos tulpen bij zich.

„Vrolijk jij de patiënt maar eens wat op, meisje,” zegt de zuster.

Maar erg vrolijk kijkt Amieke niet, wanneer ze het verbonden gezicht en de verbonden handen van haar tante ziet. Haar lip trilt, als ze vraagt: „Hebt u zo'n pijn, tante Annemie?”

Maar dan glimlacht tante Annemie door haar tranen heen. „Nee hoor, kleintje. Die nare pijn is gelukkig weg. En vertel me nu eens waar jij logeert.”

Amieke kijkt schuw van tante Annemie naar tante Amalia. „Ik ben nog bij Pauwtje, maar mevrouw Van Heeckeren heeft gevraagd, of ik bij Julie kom logeren.”

„Dat is prachtig. En hoe kom jij eigenlijk bij Pauwtje?”

Tante Amalia, die alles al eerder hoorde van Geert, vertelt hoe juffrouw Dormolen Geert en Amieke meenam naar huis, toen de brand woedde.

„Dat zal ik niet vergeten,” zegt tante Annemie zacht.

Nu vat Amieke moed.

„Mag ik nog tot Zaterdag bij Pauwtje blijven, tante Annemie? Het is daar zo gezellig en het mag best van juffrouw Dormolen.”

„Kun je er goed slapen?” vraagt tante Amalia.

„We liggen wel een beetje nauw in de bedstede,” lacht Amieke.

„Blijf er dan maar tot Zaterdag,” zegt tante Annemie. „En als je heel graag naar een school gaat, dan mag je dat wel. Je moet dan maar vragen, of juffrouw Walen dat voor je in orde maakt.”

Amieke springt op en drukt pardoes een zoen op tante Annemie's gezicht.

En dan leunt ze zo wild op het bed, dat tante Annemie wel kan kreunen van pijn. Maar dat doet ze niet. Ze is veel te blij met de liefkozingen van Amieke, die tot nu toe alleen maar voor tante Amalia waren.

Maar dan stuurt de zuster haar weg naar Pauwtje, die in de wachtkamer zit. De meisjes hollen naar huis om het nieuws aan moeder te vertellen.

„Tante Annemie is net zo aardig geworden als tante Amalia,” zegt Amieke. „Ik begrijp er niets van.”

Juffrouw Dormolen schudt het hoofd.

„Hoe een mens toch kan veranderen, als God hem aanraakt. . . . Neen, daar begrijpen wij ook niets van,” denkt ze.

Op Zaterdag verhuist Amieke met pak en zak naar Julie. Ze vindt het wel jammer om weg te moeten bij Pauwtje en Sneeuw witje. En Julie en de twee jongens zijn altijd zo on aardig voor elkaar. Maar Juf heeft gezegd, dat Amieke nu geen al te ongezellig tehuis zal krijgen.

Na de brand heeft zij heel lang gepraat met de Van Heeckerentjes. Ze heeft verteld van de angstige nacht, die Amieke gehad heeft.

De kinderen, die erg onder de indruk van de brand waren, hebben heel stil geluisterd en ze hebben moeten beloven, dat ze erg lief voor Amieke zouden zijn.

„Amieke heeft het nodig, omdat ze zoveel verdriet heeft gehad, begrijp je, Julie?”

Julie en Richard luisterden stil. Langzaam kropen er tranen naar Julie's ogen. Dacht ze er aan, dat ze nooit vriendelijk was geweest voor Juf, die toch ook veel verdriet moest hebben om haar gebrek?

„We zullen niet vervelend zijn,” zei Julie en haar hand kroop over tafel naar Juf toe.

Deze pakte de hand en drukte ze.

En Richard?

Neen, Richard huide niet en drukte ook geen handen. Dat vond hij meisjeswerk. Maar hij bromde wat en keek strak in zijn boek.

Schaamde hij zich ook over zijn laf gedrag tegen Juf?

Toen de les afgelopen was, zei Juf zacht: „Ik zal tegen Amieke zeggen, dat we 't vanmorgen erg prettig hebben gehad, bijna net zo prettig, of Amieke zelf er bij was.”

Toen Amieke binnen kwam, haalde Julie haar zo blij in, dat ze 't opeens niet meer zo heel naar vond om bij de Van Heeckeren's te gaan logeren.

Julie heeft een mooie slaapkamer. De eerste morgen, dat ze wakker wordt, ligt Amieke in bed en kijkt naar de mooie witte meubeltjes en de gebloemde gordijnen.

Julie slaapt nog, maar dat vindt Amieke niet zo erg. 't Is prettig zo stilietjes rond te liggen kijken in zo'n vrolijke lichte slaapkamer.

Maar dan gaat de deur op een kier open. Tommy loert heel voorzichtig om het hoekje.

„Ben je wakker, Amieke?”

„Kom maar gauw, Tommy. Maar zachtjes hoor, want Julie slaapt nog.”

Tommy heeft een prentenboek meegebracht. Hij kruipt aan 't voeteneind van Amieke's bed. Nu moet deze voorlezen.

Als 't prentenboek eindelijk weer dicht gaat, omdat Julie wakker is geworden en Richard ook op haar kamer is, vertelt Amieke van het plannetje, waar ze tot nu toe alleen maar met de gouvernante over gesproken heeft. Ze zal naar een school gaan, naar een echte school.

„Blijf je niet op onze lessen? Dat is gemeen,” zegt Richard. „Als Amieke liever niet bij ons blijft, moet ze gaan,” zegt Julie, maar haar stemmetje klinkt lang niet zo nuffig als anders.

En Tommy? Tommy begint zachtjes te snikken.

„Als jij weggaat, wil 'k ook naar school,” snikt hij.

Amieke strijdt een moeilijke strijd. Pauwtje is immers zo blij, omdat Amieke nu eindelijk toch bij haar op school zal komen!

Tommy slaat zijn arm om haar hals.

„Blijf nou bij ons, Amieke. Dan zullen we altijd zoet zijn bij juffrouw Walen. Net zoals de laatste keer.”

Amieke weifelt. Ze kijkt Julie en Richard aan. Juf had haar verteld, dat ze een fijne morgen hadden gehad met z'n drietjes.

„Als jullie nou beloven, dat je altijd net zo aardig zal zijn voor Juf als die laatste morgen.”

Richard geeft haar de hand er op en Julie belooft: „'k Zal 't proberen, maar 't is zo saai op de les, als je nooit eens iets uithaalt.”

Maar Tommy balt zijn kleine vuisten.

„As iemand 't nou nog waagt, zal ik hem.”

Amieke gaat niet naar school. Juffrouw Walen is zo blij, als ze 't hoort. Ze kent de voorwaarde niet, waarop Amieke gebleven is, maar ze heeft allang de goede invloed bemerkt, die Amieke heeft op de verwende Van Heeckerentjes.

En Pauwtje? Voor Pauwtje is 't geen prettig nieuws, doch

Amieke mag haar nu bezoeken, zo dikwijls ze wil. En later als Amieke weer met de tantes in 't oude huis zal wonen, zal Pauwtje net zo dikwijls bij haar mogen komen als ze zelf wil.

„Ik begin 't hier nog zo fijn te vinden, dat ik helemaal niet meer graag weg wil,” zegt Amieke.

Maar als de brieven van vader en moeder komen, dan zucht Amieke kijkt naar de maandkalender. Nog vijfmaal een blad afscheuren en dan zal vader hier weer zijn om haar te halen. En dat zal toch heerlijk zijn.

HOOFDSTUK XVIII

Slot

Drie maanden had 't oude huis leeggestaan. Neen, er moest wel niet zoveel aan gerepareerd worden, maar de eerste de beste metselaar en timmerman konden hier niet aan 't werk gezet worden. Alleen bekwame vakmensen mochten het huis opbouwen.

Want als een huis zo oud is als dat van de tantes, dan heeft de burgemeester daar ook een woordje in mee te spreken. Zo'n huis staat onder gemeentebescherming en de burgemeester moet zorgen, dat het huis weer zo goed mogelijk onder de hamer vandaan komt.

En daarom is hij een paar maal wezen kijken. En hij bracht een geleerd heer mee, die heel veel verstand had van oude gebouwen. En toen er toch zoveel gebroken en getimmerd moest worden, is er ook electricisch licht aangebracht in de bovenverdieping. Wip, een draai aan 't knopje en 't licht brandt.

Verstoord schrikken de groen saaien gordijnen van Geert's statiekoets telkens op. Zulk brutaal hel licht. Dat was vroeger anders. Toen de mensen achter de gordijnen kropen bij 't licht van een kaars op een kandelaar.

't Fonteintje, dat Geert zelf moest vullen, is ook vervangen door een gewoon fonteintje. Waterleiding en electricisch licht. 't Oude huis heeft een klap van de nieuwe tijd gekregen.

Maar het staat nog, 't staat nog.

En er is nog meer veranderd. Er is fijn mooi grint op de tuinpaden gekomen. De tuin is opnieuw aangelegd en er hebben de hele zomer perken violen en tulpen en begonia's gebloeid.

Alleen de oude beelden zijn blijven staan. Die wilde tante Amalia niet missen.

En de oude fontein is ook nog even verweerd als altijd, maar hij is niet langer verstopt. Hij heeft de hele zomer gespoten. „In de brand. . . uit de brand,” lacht Geert, die de tuin nu ook niet meer hoeft te sproeien met een onhandelbare slang. Twee maanden geleden heeft Amieke met de tantes weer haar intrek genomen in het oude huis. 't Was vol zomer, toen ze er weer introkken.

O, was hebben ze veel bloemen gekregen. Ook een grote bloemenmand van den burgemeester.

„Wij zijn even blij als u,” stond er op het kaartje.

Even blij als de tantes? Neen hoor, dat kon onmogelijk. O, wat straalden hun gezichten, toen ze weer voorgoed thuis waren. Ze hadden 't goed gehad. . . . erg goed, maar eigen haard is goud waard.

Nog twee maanden heeft Amieke in 't huis gewoond. En 't werden de twee fijnste maanden van het hele jaar. Pauwtje heeft bij haar mogen spelen en ze hebben ook samen een nacht in Amieke's statige bed mogen slapen.

O, wat heeft die Pauwtje gelachen, toen tante Annemie helemaal niet uit kon vinden aan welke kant Amieke lag, omdat Geert hen zo ondergestopt had, dat alleen 't puntje van hun neuzen onder de dekens uitstakten.

En Julie? Die kwam juist op een middag bij Amieke, dat Geert bezig was al de oude statie-kleren te luchten, die op zolder bewaard worden.

Ja, Geert's oren zijn slecht, maar haar neus is goed.

„'t Ruikt allemaal nog naar de brand,” had ze gezegd, „en dat luchtje kunnen we missen.”

Stilletjes hadden Julie en Amieke zich verkleed. Julie had er zo leuk uitgezien in een groen zijden japon met een heel lange sieep. En Amieke had een weerschijn jurk aangehad met een hoog boord en lange kanten over de handen.

„Ondeugende kinderen,” had tante Annemie gezegd. Maar ze was gauw haar fototoestel gaan halen en ze had hen samen op een kiekje gezet. 't Portret was zo leuk geworden. Amieke had het opgestuurd aan vader en moeder zonder er bij te zetten, wie er op stonden. Wat die twee gekeken zullen hebben. Amieke zal hun eens vragen, wat ze wel gedacht hebben.

Amieke heeft nog veel meer te vragen. Ze begrijpt ook niet, waar de grote mand met rozen van vader en moeder zo op eens vandaan gekomen was, toen de tantes weer in 't huis gingen wonen.

„Tot ziens,” stond er op.

O, en dat kan vandaag zijn. Amieke's hart gaat sneller kloppen bij de gedachte, dat vader vandaag misschien al kan komen.

Gisteren kwam het telegram, dat het schip de haven binnengelopen was. Dan zal vader toch wel heel gauw hier zijn en dan zullen ze samen naar huis gaan om te wachten op moeder, die ook naar huis komt.

Amieke staat voor het raam, als ze aan al deze dingen denkt en kijkt over de gracht. Over dat bruggetje moet vader komen. Telkens dwalen haar ogen er naar toe.

Een slagersjongen op de fiets. . . . een oud vrouwtje met een kar een wit poedeltje met een rood lintje aan zijn halsband, een dienst-

meisje dat boodschappen gaat doen Een man, die op het bruggetje blijft staan en wat roept tegen een schipper, die met zijn schuit onder de brug doorvaart. . . . een heer en een dame met een groot raar pak bij zich. . . .

Zij lachen. . . . het is. . . . het zijn. . . .

O, die rare Amieke. Ze geeft zo'n gil, dat zelfs de dove Geert aan komt hollen. O, wat laat zij de tantes schrikken.

„Vader. . . . moeder. . . . allebei. . . . daar. . . .!”

Geert maakt gauw de deur open.

„Dat is nou net wat voor de „jonge heer”. Die komt altijd op een manier, die je helemaal niet zou verwachten.”

Het volgende ogenblik ligt Amieke in de armen van vader en moeder. Ze lacht en ze huilt tegelijk.

„Ben je zo blij, Amieke?”

En als vader en moeder de tantes begroet hebben, wordt het grote rare pak losgemaakt.

Wat komt er uit? Een papegaai in een kooi. Een echte mooie lorre. Dat is vaders cadeau voor het gerestaureerde huis.

Met scheefgehouden kopje kijkt hij de mensen eens aan. Neen hoor, verlegen is hij helemaal niet. „O, o, wat een lawaai!” krast zijn schorre oudemannetjesstem.

Amieke schatert van het lachen.

„Dat lawaai houdt wel op, als Amieke weg is,” zucht tante Amalia.

„Daar denken we vandaag nog niet aan,” zegt vader, als Lorre in de mooie koperen kooi zit. „We blijven met z'n allen een week hier. Die stoute moeder van Amieke heeft veel te veel gereisd de laatste dagen.”

„Dat mocht ik van den dokter in Zwitserland,” zegt moeder. „Ik ben geen kasplantje, hoor.”

„Wat een ogen ik opzette, toen die moeder aan de boot stond,” zegt vader. „Maar een hele week zal je niet reizen voor straf.”

Moeder schuift haar arm door die van tante Annemie en trekt Amieke naar zich toe.

„Ik heb nu heel mijn bezit weer bij elkaar en dan wil ik wel graag een poosje rusten in dit lieve oude huis.”

En nu is Amieke bezig haar koffer te pakken. Precies als toen ze kwam. . . . samen met Geert.

Eerst gaan de jurken er in. 't Windjak moet er uit blijven en 't blauwe plooirokje ook. Dat is zo handig op reis.

Al de cadeautjes moeten ook in de koffer, ook die ze gisteren gekregen heeft.

Het boek van de Van Heeckerentjes en het schrijfetui, dat Pauwtje zelf uit haar spaarpot betaalde. En de mooie armband van de tantes met het portemonnaietje van Geert.

„Wacht even, Geert, ik zou bijna iets vergeten.”

Amieke wipt naar beneden en haalt 't lijstje, dat ze van jufvrouw Walen kreeg. Geert knikt, als Amieke het haar geeft om in de koffer te leggen.

„Een mooi vers, Amieke. . . . Lees het maar dikwijls.”

Geert veegt met de rug van haar hand een traan weg. Ja, Geert heeft ook wel geleerd in haar lange leven, dat het 't allerbeste is stil achter den Heere Jezus te gaan.

„Dit moet er ook in, Geert.”

De oude meid kijkt hoofdschuddend naar de polsmofjes, die Amieke haar aanreikt.

„'k Geloof, dat je die nooit gedragen hebt, wel?”

Amieke kijkt schuldig. Dat was niet erg aardig van haar tegenover de goede Geert. Maar dan legt ze de mofjes op het windjak.

„Morgen, als ik op reis ga, doe ik ze aan, Geert.”

De meid knikt tevreden en Amieke bedenkt, dat ze 't erg warm zal hebben met die polsmoffen. Maar de ondeugd weet, dat niemand ze zien zal, want ze zitten immers onder het windjak.

En dan staat daar de koffer kant en klaar gepakt. Hij gaat dicht en de sleutel knerst in 't slot.

„Is Sneeuwvitje al verzonden?” vraagt Geert.

„Sneeuwvitje zit al in de trein,” knikt Amieke. „Die zal ongeveer gelijk met ons aankomen.”

„Nu is 't allemaal voorbi', Amieke,” zegt Geert.

O, wat kijken ze beiden verdrietig. Maar Amieke, die op de koffer zit, trekt Geert naast zich en schreeuwt in haar oor:

„Ik kom ieder jaar logeren in 't oude huis, Geert, vast en zeker.”

„Als je dat dan maar doet,” antwoordt de oude meid.

En samen gaan ze voor 't laatst gearmd naar beneden.

INHOUD

Hfdst.	Blz.
I. Het oude huis	7
II. Amieke	11
III. Op Amieke's kamer	16
IV. Wat zit er in de mand?	20
V. Sneeuwwitje. Amieke gaat op bezoek . . .	25
VI. De Van Heeckerentjes	28
VII. Onverwacht bezoek	33
VIII. Amieke's school	39
IX. Amieke is jarig	45
X. Een verjaarsvisite met een droevig slot . . .	50
XI. O, die Sneeuwwitje	62
XII. Op zoek naar Sneeuwwitje	67
XIII. Sneeuwwitjes nieuwe tehuis. Voor schooltijd .	75
XIV. Amieke wil naar school. Tante Annemie is boos	80
XV. Geert en Amieke doen boodschappen . . .	86
XVI. Brand	90
XVII. In 't ziekenhuis. Bij Julie	96
XVIII. Slot	103